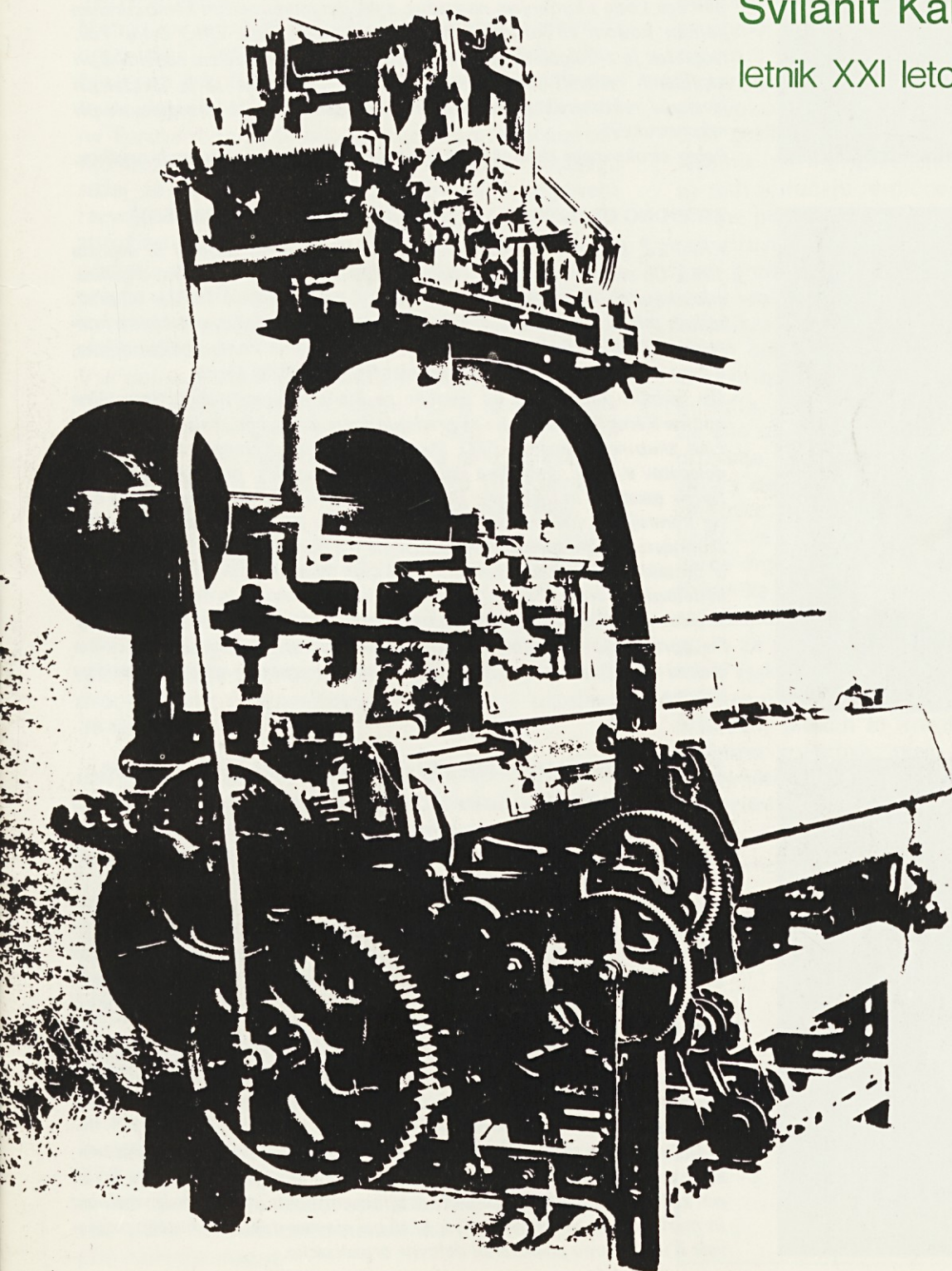

KAMNIŠKI TEKSTILEC

glasilo delovne
organizacije
Svilanit Kamnik

letnik XXI leto 1983, št. **9-10**

Oktobrski nagrajenci

ZA VIDNE USPEHE NA STROKOVNEM PODROČJU

Nograšek Ivan se je v delovni organizaciji zaposlil 12. 7. 1955. leta kot vajenec, da se izuči poklica strojnega ključavničarja. Tako je 16. 7. 1958. leta uspešno opravil izpit v strojno ključavničarski stroki. Mojster kotlovnice je od 1964. leta dalje. Z vztrajnostjo in prizadevnostjo je leta 1972 ob delu uspešno končal delovodsko šolo – strojna smer.

Njegovi uspehi na strokovnem področju so na visoki ravni. Kot vodja kotlovnice in energetskih postrojev je discipliniran, vesten in prizadeven. Kot predsednik Inovacijske komisije in inovator je bil zelo aktiven in je veliko pripomogel k razširitvi inovacijske dejavnosti v Svilanitu in izven. Hitri razvoj Svilanita in Živilske industrije ter energetska kriza sta narekovala rekonstrukcijo kotlovnice, ki je obsegala zamenjavo manjšega parnega kotla s kurjenjem na mazut, z večjim modernejšim kombiniranim parnim kotlom za kurjenje na plin in mazut, firme EMO Celje. Tov. Nograšek je z dolgoletnimi izkušnjami in strokovnim delom sodeloval pri zapletenih rešitvah projektiranja kotlovnice. Posebno se je izkazal pri izvajanju rekonstrukcije kot koordinator dela grup, ki so sodelovale pri rekonstrukciji.

Poleg strokovnega dela aktivno sodeluje pri delu samoupravnih organov.

ZA VIDNO DELO PRI RAZVOJU SAMOUPRAVNIH ODNOSOV

KRAPEŽ Boris se je v delovni organizaciji Svilanit zaposlil 5. avgusta 1963. Ob svojem strokovnem delu se je že ob prihodu v delovno organizacijo vključil v družbenopolitično delo. V letih 1968 do 1972 je bil predsednik mladinske organizacije Svilanita in član predsedstva občinske konference ZSMS, v letih 1974–1976 je bil predsednik konference sindikata, v času od 1976 do 1978 je bil sekretar OO ZK TOZD Frotir.

Ob zadnjih volitvah je bil izvoljen za člana delegacije ZSD Skupščine občine Kamnik, kasneje pa za predsednika te delegacije. Poleg tega je tudi član skupine delegatov ZSD Skupščine občine Kamnik za delegiranje delegatov v ZSD republiške skupščine. V Republiški odbor sindikata delavcev tekstilne in usnjarsko predelovalne industrije je bil izvoljen za člana komisije za inventivno dejavnost, aktivno pa deluje tudi v Krajevni skupnosti in je podpredsednik skupščine KS Mekinje.

V preteklih mandatnih obdobjih je bil član delavskega sveta TOZD Frotir in delavskega sveta DO, član raznih komisij, aktivno pa je deloval tudi kot strokovni sodelavec na področju nagrajevanja in vrednotenja dela.

Pri opravljanju družbenopolitičnih in samoupravnih funkcij se je zavzel za razvoj in kvaliteto samoupravljanja ter uresničevanja delegatskega sistema.

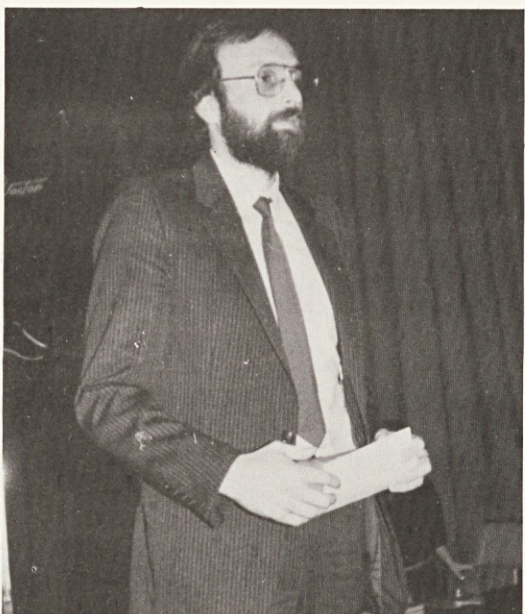
ZA VIDNO PRIZADEVANJE PRI IZVAJANJU DELOVNIH NALOG

POGAČAR Zdenka je začela svoje delo opravljati v Svilanitu leta 1964 kot statistik. Svoje strokovno delo je nadaljevala kot materialni knjigovodja, nato kot referent za terjatve, od 1. marca 1977 leta dalje pa opravlja dela in naloge vodje finančne operative.

Svoje delo je ves čas opravljala z vso resnostjo in prizadevnostjo. Takšen njen odnos do dela ter strokovnost in pristop do sodelavcev v tovarni in izven nje se je posebno izkazal pri opravljanju del referenta za terjatve in sedaj kot vodje finančne operative ko je bilo potrebno vsklajevati zahtevno finančno poslovanje in z našimi kupci pri izterjavi dolgov ohraniti dober poslovni odnos in sodelovanje.

Zlasti odgovorno in tudi po obsegu povečano je nastalo njeno delo zaradi odsotnosti vodje gospodarsko-finančne službe v zadnjem letu dni, ko je morala prevzeti precejšnji delež dela in odgovornosti na področju finančnega poslovanja.

S svojim delom je tov. Pogačarjeva bila vzgled tudi mnogim sodelavcem, ki so se zaposlili v gospodarsko-finančni službi in jih je usposabljala in jim pri začetnih korakih pomagala pri njihovem delu. Strokovnost, vestnost in marljivost so vsekakor vrline, ki so pri njenem delu tudi mnogo prispevale k uspešnemu poslovanju delovne organizacije.

Drobni, a pomembni utrinki

OB TOVARNIŠKEM PRAZNIKU

35 let življenja in dela nekega kolektiva ni posebno dolga doba, saj se tradicija delavskega razreda že meri v stoletja.

Mnogo pa pomeni teh 35 let življenja v delovni organizaciji Svilanit, ko se je po osvoboditvi z združenjem manjših tekstilnih obratov ustanovila delovna organizacija Svilanit in v dobrih dvajsetih letih na Perovem zgradila sodobno tovarno za proizvodnjo frotirja in kravat. Kar nekaj mejnikov postavlja sedaj že zgodovina mladega kolektiva v njegovem razvoju in med te vsekakor spadajo: odločitev o združitvi proizvodnje na Perovem, specializacija podjetja za proizvodnjo frotirja in kravat, izvolitev prvega delavskega sveta, dosežena prva milijarda starih din prihodka, prvi izvozni rezultati na evropskem tržišču.

Vse polno je drobnih in tudi pomembnih utrinkov v tem 35-letnem življenju, da je skoraj neopazno šla mimo nova milijarda prihodka v letu 1982, da je izvoz v 20 letih narastel iz 18.000 \$ na 4 milijone \$, da je kolektiv iz 50 zaposlenih v letu 1948 narastel za 16 krat. Narediti več in bolje so bile želje zaposlenih, ki jih niso omajale niti težave v poslovanju, ki so nastale zaradi notranjih in zunanjih vzrokov.

Skromna slovesnost ob 35-letnici Svilanita z otvoritvijo gasilskega doma in shrambe civilne zaščite, rekonstrukcije kotlovnice in skladišča surovin, so le drobni kamen Svilanitovega razvoja in proslave 35-letnice.

Zavijajoči zvok sirene v petek, dne 23. septembra enkrat za spremembo ni pozval k reševanju ustvarjenega premoženja dvajsetih let, temveč na proslavo in otvoritev novo zgrajenih objektov.

V krajšem pozdravnem govoru je na proslavi direktor delovne organizacije tov. Jenko poudaril pomen novih objektov: gasilskega doma in shrambe civilne zaščite, kar naj bi kolektivu pomenilo večjo požarno varnost in učinkovitejše usposabljanje in delovanje gasilcev in enot CZ ob požarih, elementarnih nesrečah in posebnih razmerah oziroma vojni nevarnosti.

Rekonstrukcija kotlovnice z montažo novega parnega kotla in kasnejšim priključkom na plin pomeni investicijo za naslednjih 20 let razvoja Svilanita in ETE z zagotovljeno proizvodnjo pare. Celotna investicija pa bo zaključena v letu 1984 s priključitvijo plina in možnostjo kombiniranega kurišča na plin oziroma mazut.

Skladišče surovin v sedanjem obdobju težav v preskrbi s surovinami ne pomeni nujne investicije, dolgoročno pa pomeni zagotovitev za preskrbo proizvodnje s surovinami in reprodukcijskim materialom.

Z zavijajočimi zvoki sirene gasilskih avtomobilov so po zvoku tovarniške sirene prihтели „NA POMOČ“ tudi gasilci sosednjih delovnih organizacij in PGD Kamnik ter s pripravljeno moko vajo dokazali, da so tudi v slučaju resnične potrebe sposobni priskočiti na pomoč domačemu prostovoljnemu gasilskemu društvu in delavcem, reševati premoženje in ljudi pred uničujočimi zublji ognja. Namen vaje pa je bil vsekakor dosežen tudi s tem, da je bil kolektivu prikazan način gašenja in reševanja in da ure vaj preko celotnega leta niso namenjene samo pripravi za tekmovanja, temveč tudi za slučaj resnične potrebe.

Za eno uro je utihnilo ob tovarniškem praznovanju drdranje šivalnih in ropot tkalskih strojev, mnogi zbrani delavci na tovarniškem dvorišču so ob tem trenutku občutili pomembnost 35-letnega življenja kolektiva in doseženih rezultatov. Odprta vrata delovne organizacije so privabila več kot 300 občanov Kamnika in svojcev zaposlenih, kar vsekakor dokazuje zanimanje za to, kar je bilo v Svilanitu ustvarjeno in za proizvodnjo, ki jo srečujemo in uporabljamo v vsakodnevem življenju.

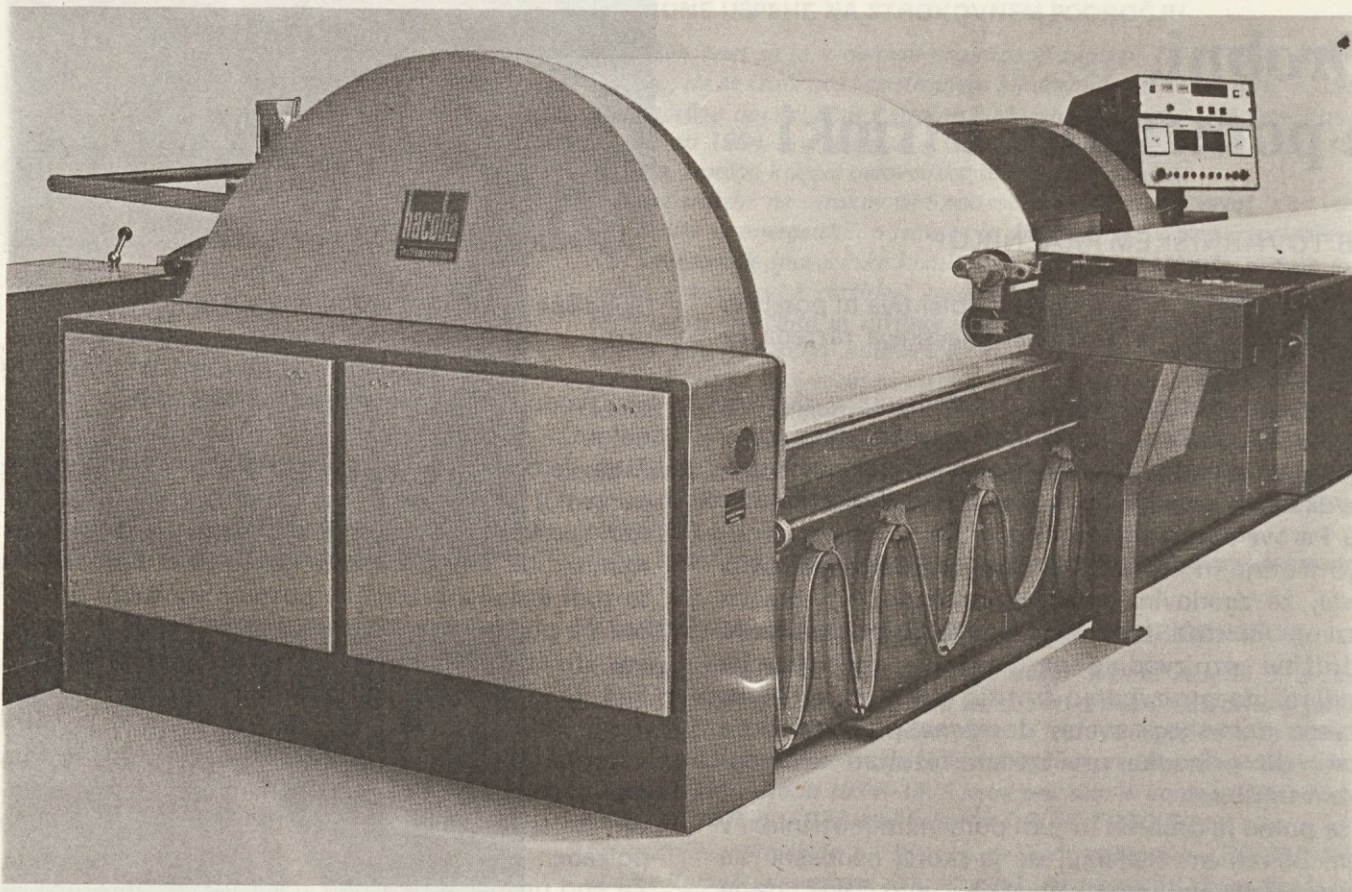
Drobne niti se ne prepletajo samo v naših izdelkih, v brisačah, plaščih in kravatah, prepletajo se tudi v življenju kolektiva, tkejo se drobne vezi med posamezniki, stkana je 35 let dolga pot Svilanita, tke se jutrišnji dan . . .

OB DNEVU REPUBLIKE

Domovina

*Beseda,
ki pomeni
varnost, toplino, kruh,
Beseda, ki pomeni več
kot dom
in zato
voščim ji iz vsega srca:
praznuj, domovina,
praznuj, moja Jugoslavija*

Učenka OŠ Josip Broz – Tito

Moderno saško snovalo z elektronskim vodenjem

Vsaka ITMA pomeni za strokovnjake, ki delujejo na tekstilnem področju, prikaz tehnike celotne svetovne strojegradnje s področja izdelovanja opreme za tekstilno industrijo. Tu so prikazane nove smeri tekstilnotehnične opreme. Vse firme, ki razstavljajo na ITMI prikažejo novitete in izboljšave opreme, ter se tako spustijo v bitko za nove kupce.

V tej periodi recesije je tekstilna strojegradnja posebno intenzivna, saj se mora vsak proizvajalec truditi, da uvrsti nove stroje v veliko vrsto svojih konkurentov.

Normalno prihaja do novih nakupov strojev, zaradi večjega povpraševanja na tržišču, razvoja novih artiklov, prehoda na nove proizvodne programe, na koncu pa prehod na nova tržišča ipd. V tem času se tekstilna industrija sooča s prevelikimi kapacitetami. Vsi ti argumenti narekujejo veliko borbo za tržišče, možno znižanje stroškov, zmanjšanje števila zaposlenih ter večjo in boljšo proizvodnjo, katero nam pa v veliki meri lahko prinese nova tehnika in naprave v proizvodnji; to je izboljšani sistemi, kar se je pričakovalo od letošnje ITME v Milanu. Pričakovanja so v veliki meri bila izpolnjena z novitetami in nadaljnimi razvojnimi možnostmi. To, kar smo lahko videli v Milanu, so bili veliki koraki tehnike v primerjavi s tehniko, katera je bila prikazana na ITMI v Hannovru. Uspehe so dosegli tako na področju konvencionalnih predilnih strojev, brezčol-

ničnih statev itd. Viden napredek smo ugotovili pri novih strojih v primerjavi s prototipnimi stroji, ki smo jih videli pred časom, ti so bili sedaj izboljšani, industrijsko preizkušeni v praksi in v splošno pripravljani za industrijsko uporabo. Tu niso bili prikazani samo stroji, ki proizvajajo mnogo več, in dosežejo večjo produktivnost: tu so bili stroji, kateri so se povezovali v celotne komplekse in so bili v celoti vodeni avtomatsko; tako posamezni stroji kot cel proces vodenja strojev. To so stroji, ki imajo za končni cilj **proizvodnjo brez ljudi**. Vsa pričakovanja so na elektroniki, v mnogih primerih se uveljavljajo mikroprocesorji in računalniki. Uvajanje robotike v tekstilno industrijo in to za najzahtevnejše in komplicirane funkcije je že vprašanje bližnje prihodnosti.

Če preletimo posamezne sektorje tekstilne industrije (predilnico, tkalnico, oplemenitenje, tiskanje, barvanje ipd.), so vsi ti sektorji zasnovani upoštevajoč novitete iz svojih programov. Za lažjo predstavo imamo samo predilnico razdeljeno v štiri področja:

1. klasična konvencionalna predilnica
2. OE – predenje
3. OE – zrak in frikcijsko predenje
4. Ostala proizvodnja predenja – skrajšani postopki.

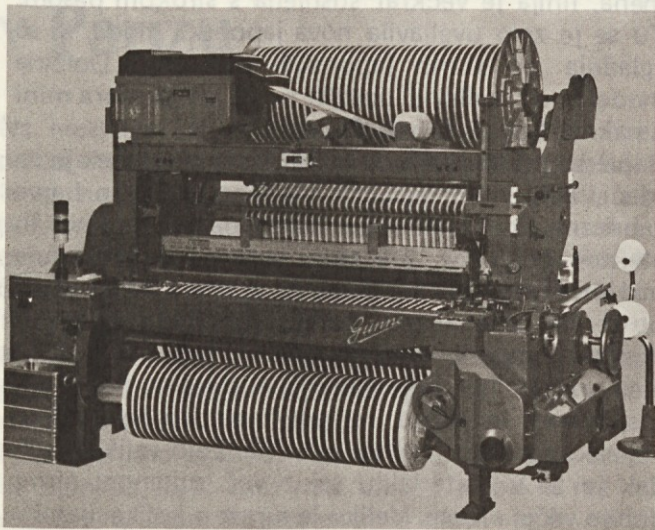
V klasični predilnici imamo opravka z znanimi firmami s proizvodnjo prstančnih strojev z visokim številom predilnih mest (1000–1200) visoka stopnja avtomatizacije na področju flyerjev, prstančnih strojev, previjalnih strojev. Na koncu so na prstančnih strojih prikazani rezultati visokih obratov do 18000 obr./min., to je vrednost, ki je omejena manj funkcionalno tehnično, kot samo predenje na stroju.

V družini OE – predilnic so prikazani izdelki osmih firm. Tu ni revolucionarnih sprememb, ampak so izpopolnitve v smeri višjih hitrosti strojev in povečanja avtomatizacije strojev, to je prisotno pri vseh firmah, katere so reprezentirale stroje.

Na področju specialnih previjalnih sukalnih strojev so bili prikazani boljši sistemi direktnega sukanja, proizvodnja efektnih sukancev, tako za industrijo preprog, dekorativnih tkanin, modnih sukancev kot čisto tehničnih sukancev za proizvodnjo korda.

V pripravljalnici pri strojih za snovanje t.j. saških ter angleških snovalih smo opazili preusmerjanje k večjim valjem z velikimi koluti. Elektronika, katera je bila že prikazana leta 1979, pri opremitvi teh strojev (sedaj sloni na izračunu količinskega snovanja na snovalnih valjih in preciznejšega in lažjega snovanja v pasovih,) tu je izboljšanje posebno zanimivo zaradi sprememb na snovalnih stojalih, centralno reguliranje nitnih zavor je praktično prisotno pri vseh snovalnih strojih.

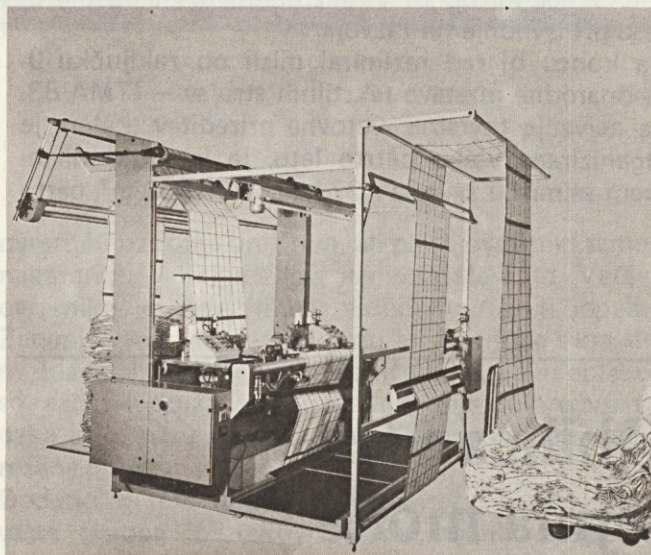
Škrobilni stroji so grajeni v smeri štednje energije, vračanja energije, prikazani so izboljšani sistemi priprave škrobljnih mas in principa ožemanja osnovnih niti pri škrobljenju.

Air jet frotir statve

Področje tkalnice nam prikazuje različne sisteme brezčolničnih statev s poudarkom večanja števila teh sistemov strojev. V svetu je približno 3.300.000 tkalskih strojev, od te številke je cca 650.000 tkalskih brezčolničnih statev. Od tega števila strojev se ocenjuje cca 2.650.000 čolničnih statev, ki tečejo s hitrostjo 200 . . . 400 m/min, v primerjavi z brezčolničnimi statvami s 50 . . . 1300 m/minuto.

Projektil tkalski stroji tečejo danes s 1100 m/minuto, lahko zmorejo hitrost do 1350 m/min; istem „Greifer“ strojev, kateri tečejo danes pri 500–700 m/minuto, so bili prikazani z hitrostjo vnašanja votka 800–950 m/minuto. Med statvami z vodnim curkom in statvami na zračni curek zmorejo te statve fantastično hitrost 1250 m/min., oziroma 1400 m/minuto. Posebno so izstopali sistemi z zračnim curkom, kateri so bili opremljeni za izdelavo večbarvnih votkovnih tkanin. Do sedaj znane firme, predvsem po svojih prototipih tkalskih sistemov (Investa, IWER, KLIMOWSK, MAYER & Cie., NUOVO PIGNONE, Rütli in TEXTIMA) so prikazali na ITMI industrijsko prizkušene stroje. Večina tkalskih strojev je bila predstavljena v širinah do 360 cm. Vse firme so imele v svojem programu tudi frotir statve.

Avtomatski obojestranski šivalni stroj

Posebno zanimivo je bilo prikazano področje prebijalnih strojev, možnost prebijanja za jacquard stroje je reprezentirala oprema z elektriko in kompjutersko tehniko patroniranja.

Največji trend iskanja novitet so pokazali pri proizvodnji ploskih pletilnih strojev. To je oprema, ki temelji v pretežni meri na elektronskem krmiljenju, posebno poglavje pa so močno povečane hitrosti na strojih. Ista ocena velja za okrogle pletilne stroje. Pri prikazanih rašel in snutkovnih strojih je razvoj šel popolnoma na elektronsko vodene agregate.

Pri pregledu področja „barvarne, tiskarne ter oplemenitilnice“ ni šel stopenjski razvoj v smer uporabe novih barvil in kemijskih pomožnih sredstev, ampak na proizvodnjo strojev, kateri imajo veliko širino uporabnosti, sigurnosti strojev ipd. Izredno je poudarjen parameter garantirane kvalitete, kar je bilo do sedaj v mnogočem prepuščeno uporabniku ter njegovim aplikacijam proizvodnje. Visoka produkcija, različne kvalitete materiala, optimiranje postopkov, velika stopnja reproduciranja posamičnih postopkov, reduciranje stroškov obdelave, preprečevanje onesnaženja okolja, znižanje energije

in pomožnih sredstev, to so cilji, kateri so bili tu najbolj prisotni.

Poleg strojev za barvanje, tiskanje in oplemenitenje so bili vzporedno prikazani stroji za sušenje tekstilnih materialov, izstopa že prikazan način sušenja — „visokofrekvenčno sušenje“. Te stroje izdeluje že več firm, zanimive so aplikacije visokofrekvenčnega sušenja na drugih področjih lepljenja, reklanju ipd. Poleg sušilnih strojev je zanimivo poglavje barvarskih kuhinj na popolnoma novih konceptih.

Posebno poglavje na ITMI predstavljajo stroji za opremo laboratorijev, tako za fizikalne kot kemijske. Tu ni več mehanskih strojev, te so nadomestili mikroprocesorji z avtomatsko obdelavo. Ti stroji so posebno pomembni za obdelavo različnih parametrov, je pa seveda cena teh strojev velika. Stroji so praktično na tem področju popolnoma izpodrinili človeka, ta lahko samo še spremlja in deli naloge ter uporablja rezultate v nadaljnjem procesu proizvodnje ter razvoja.

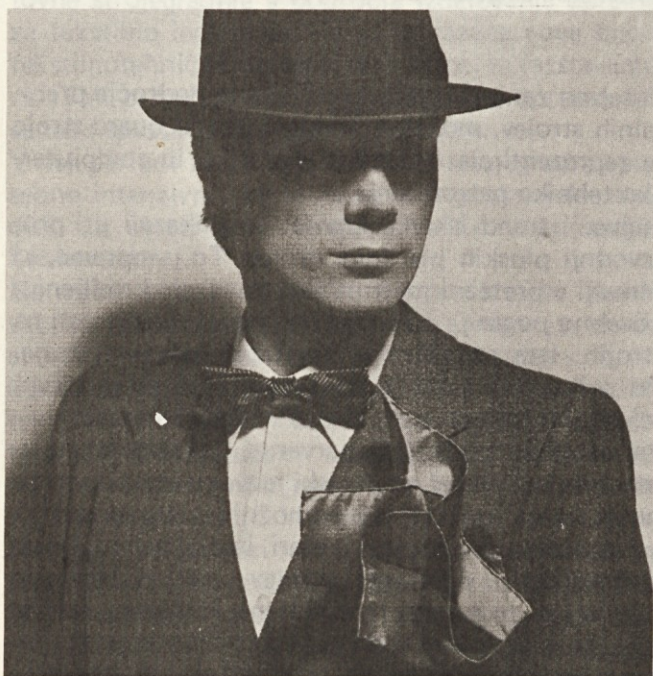
Na koncu bi rad rezimiral misli ob zaključku 9. mednarodne razstave tekstilnih strojev — ITMA 83. Ta največja tovrstna svetovna prireditev, katera je organizirana vsako četrto leto, je letos na milanskem sejmišču zavzela v 27 halah 125.000 m² netto

razstavnega prostora. Svoje stroje z vseh področij tekstilstva je predstavilo po uradnih podatkih 1216 proizvajalcev iz 32 držav z vseh kontinentov. Med proizvajalci velja dogovor, da čakajo z novostmi in jih predstavijo na sejmu ITMA. Z razstave sem se vrnil s spoznanjem, da je na eni strani dokončna uveljavitev mikroelektronike pri vodenju in kontroli procesov ter na drugi strani začetek robotizacije v tekstilnih procesih. Mikroelektronika je napovedala svoj pohod sicer že na prejšnjem sejmu ITMA 79, ki je bila v Hannoveru. Na ITMA 83 so vse baze tekstilnih procesov — od izdelave vlaken prek predenja, tkanja, pletenja in plemenitenja do konfekcije elektronsko vodene in kontrolirane. To seveda zahteva predhodno visoko stopnjo avtomatizacije in visoko — izobrazbeno raven delovne sile v tekstilstvu, strojništvu, elektroniki, računalništvu itd.

In kako je z jugoslovanskimi proizvajalci strojev? Na sejmu samostojno razstavlja svoje izdelke le „Utensilia“ iz Ljubljane. Mnenje po razstavi:

„Že sedaj zaostajamo po tehnološki opremljenosti, to kar smo pa videli v Milanu, bo z omejitvijo investiranja industrije še v večji meri naredilo voz na tem področju.“

Obilica vtisov s sejma mode

Z razširitvijo proizvodnega programa v TOZD SVILA in izdelavo ženskih modnih dodatkov kot so rute in šali, so se nam odprla vrata še enega sejma

mode in sicer v Münchnu. Sejem prikazuje celovito podobo oblačilne proizvodnje za naslednjo sezono, kar je za naše potrebe še kako zanimivo.

Moda se v svoji smernici nagiba k širini. Kroji so udobni in široki, rokavi so spuščeni nizko na ramena, linija je večkrat stisnjena s širokom pasom. Tu se je zelo uveljavila nova japonska moda, ki se zgleduje po starih japonskih oblačilih. Dolžine modelov so različne, opaziti pa je, da se mora mini umakniti bogatejšim dolžinam.

Barve so pri športnih oblačilih čiste, poudarek je na rdeči, beli in rumeni, za širšo ponudbo so barve zabrisane, ter zahtevajo za dodatek močno in efektno poživitev. Elegantni svet pa se navdušuje nad črno-belo kombinacijo, ki vzame v svojo družbo še vse odtenke sive barve. Tudi tukaj opazimo dodatke v močni barvi, največkrat rdeči.

Med materiali je veliko krzna, rustikalno tkane volne, tweed, bombaža, rebrast žamet in zelo veliko neenakomernega grobega pletiva. Zelo velik napredek je že v materialih, saj z več sukanimi nitmi dobijo večje efekte. Veliko je mreže z aplikacijami v umirjenih barvah, za šport pa so značilni geometrijski liki v močnih barvah.

Nove rute imajo skupne tri stvari in sicer strukturo, grafiko in barvo. Struktura tkanine ni več samo gladka, ampak je tkanje v črtah, drobnih motivih in z dodajanjem efektnih vozličastih niti. Prosojne tkanine so lahko iz bombaža ali čiste svile, velikokrat se pojavijo luknjičasti vzorci.

Te nekoliko hrapavo delujoče rute in šali so pretežno uglašeni na temo Afrika in džungla—look. Vzorci so podobni kožam in afriški folklori, veliko

je eksotičnega cvetja, listov in sadežev. Barve so tople in žareče-zažgana zemeljska barva. Morski motivi so spretno vgrajeni v grafične kombinacije tako, da se liki razpoznajo šele po natančnem opazovanju. Razmerja v barvah so nova, modra—bela—rdeča, s tem da mora biti bela povsod, rdeča pa je največkrat le poškrabljena. Tretja skupina so rute elegantnega city stila, kjer dominira čista svila in poliester, favoriti so crepe de chine in žoržet. Veliko je ozkih in širokih satenastih črt, karo vzorca, ažurja in mini žakarda. Tudi tu so barve odločilne — elegantne in harmonične. Veliko je sive in njenih odtenkov, ki sodijo k temnim nevtralnimi barvam, rjavi toni, pastelno zelena in indigo. Veliko je kombinacij s svetlimi lanenimi barvami, ter vedno znova temeljna črna in bela.

Sicer pa je za obilico münchenskih vtisov besed premalo, dopolnili jih bodo naši bodoči izdelki, za katere se trudimo, da bi dosegli estetski, modni in kvalitetni novo.

Vzorčno-oblikovalni oddelek

SUŠNIK Milena

Modni sejem PRET-A-PORTER v Parizu

Na modnem sejmu Pret-a-Porter v Parizu so bila prikazana oblačila za pomlad—poletje 1984; oblačila za na ulico, za šport in prosti čas, oblačila za počitnice in plažo. Vsa oblačila imajo nekako skupen navdih eksotike: TROPIC STIL, AFRICA STIL, SAFARI STIL in JAPONSKI STIL in delno tudi MORNARSKI STIL.

Materiali so naravni: bombaž, lan, mešanice z volno, juta, semiš in napa usnje; nekaj je tudi sintetičnih materialov, toda zelo malo.

Poudarjeni so eksotični motivi: vzorci leopardovih in tigrastih kož, stilizirani motivi tropskih rož in sadežev, grafični in geometrijski motivi in še nekaj črt je zaslediti v nekaterih kolekcijah.

Prevladujejo naravni — umirjeni toni s „primesjo“ sive: sivo beige, peščeni toni, sivo drap, sivo rjavi toni, svetlo-sivo-olivno zelena in svetlo siva. Akcenti k tem barvam so: ton v tonu ali v močnih — živih barvah. Opazne kombinacije so tudi: črna z oker, z rjavo, s sivo in s terakota rdečo. Nekateri kolekcije imajo prisotne žive barve, ki so kombinirane z belo in tudi s črno.

Kroji so zelo enostavni: prevladuje T in Y linija, oziroma kimono stil s širokimi udobnimi rokavi, z

ovratniki oziroma brez njih, ali pa so ovratniki samo nakazani; z velikimi žepi, raznimi detajli itd. Večje ovratnike je zapaziti na plaščih in raznih jopah. Zanimive so kratke — do pasu ali 3/4 jope s krajšimi hlačami, toda širšimi hlačnicami. Krila in obleke so različnih dolžin od minija do midija, so predvsem ozka ali v pasu nabrana, pojavljajo se zopet krila, rezana počez.

Dodatki k tem oblačilom so: mreže, platno, barvaste obrobe in trakovi, gurtne, mehko usnje in usnjeni trakovi, neti, zadrge, bambus, važni dodatki k torbicam in pasovom so masivne ogrlice, ki so sestavljene iz raznih barvastih ovalno ali okroglo oblikovanih delov v naravnih barvah.

Naši novoporočeni: Lebničnik Štefka, por. Berlec, Jeglič Cilka, por. Jeglič, Dobovšek Erika, por. Hribar, Trebušak Julka, por. Osolnik, Brozovič Igor, Zajc Karla, por. Černo-horski, Kladnik Miran, Rihter Kati, por. Resnik, Rems Miro Srečno!

Dan pred praznikom

Vaja IGD

Ogled proizvodnje ob dnevu „odprtih vrat“

Ob otvoritvi gasilskega doma

Članice CZ v novem prostoru

MALETIČ Jana

Ko spomini oživijo

Minila sta že dva meseca od tiste praznične septembrske sobote, ko smo v domžalski hali prisrčno zaploskali vsem tistim, ki so letos slavili svoj delovni jubilej in jim s tem poskušali izraziti naše priznanje in spoštovanje za njihovo dolgoletno delo. Če bi hotela opisati delovno in življenjsko pot vseh jubilarantov, bi bilo zgodb za poln Tekstilec in še več. Nekaj od njih sem jih povabila na razgovor in njihovi spomini so oživeli . . .

Magda Seljak

Magda je prag tovarniškega obrata v Šmarci prvič prestopila pred tridesetimi leti. Kljub temu da je šele končala šolo, se je morala takoj spoprijeti z zahtevnim delom vodje izmene v takratni barvarni.

Spominja se, kako težki so bili tisti časi, ko je bila v barvarni „deklica za vse“. Vodila je proizvodnjo, pripravljala je barve, razporejala delo delavcem in skrbela za vse, da je delo normalno potekalo. Vendar pa ji delovne zagnanosti in volje ni nikoli zmanjkalo. Takrat so bili zelo slabi delovni pogoji. Delavci so bili izpostavljeni mrazu, prepihu, mokroti, saj je bila Mlinščica direktno speljana v banje, kjer so barvali štrene. Magda se rada spominja tistih časov kljub temu, da so delali v težkih pogojih, da niso imeli zagotovljenih prevozov na delo, da organizirane prehrane sploh ne omenimo — je bilo sodelovanje med delavci bolj pristno. Vsak je vedel, da mora delati, da si bo s tem zagotovil boljši jutri za sebe in za tovarno. Vsi so bili kot ena velika družina. Vendar pa Magdi zdravstveno stanje ni dopuščalo, da bi še naprej ostala v barvarni in po 17 letih je sprejela delovno mesto laboranta v laboratoriju, kjer je še danes. Delovno področje je pestro in zahtevno.

Magda z veseljem opravlja to delo, čeprav ni zmeraj vse tako, kot bi si želela. Dolgo so v laboratoriju vsa izbarvanja delali za 1 kg preje na HT aparatu, za

Magda je v Svilanitu že 30 let

tkanino pa so se vsa niansiranja vršila v čašah in loncih ročno. To je bilo zelo naporno delo. V veliko pomoč jim je sedaj Multicolor, aparat za barvanje različne preje, tkanin, štren, navitkov, vlaken ipd. Magda se je specializirala za delo na njem. Pravi, da se zaveda, da je potrebno delati in niti ne pomisli, da bi kdaj delo odklonila, če pa ima probleme, jih rešuje vedno skupno s sodelavci. Želi si, da bi zdrava zaključila delovno dobo v Svilanitu, kateremu je zvesta že toliko let.

Drešar Ema

Trideset let je že za njo dela v Svilanitu, kjer se je zaposlila z 19 leti kot pripravnik v oblikovalnem oddelku. Ker je bilo tiste čase težko dobiti zaposlitev in ker je bilo prosto delovno mesto dessenaterja, se je Ema redno zaposlila in ostala Svilanitu zvesta

Med vzorci in patronami vseh 30 let

do danes. Vendar pa ji ni bilo lahko. Na delo se je vozila s kolesom iz 14 km oddaljenih Repej v lepem in slabem vremenu, saj takrat ni bilo takšnih avtobusnih zvez kot so danes. Tudi zdravje ni bilo najboljše in Ema je vse tako kazalo, da bo morala ostati doma, saj ni zmogla več dolge poti do tovarne, čeprav je svoje delo tako vzljubila. Vendar pa kaže, da ni samo ona imela rada Svilanit, ampak da je bila dobra in priljubljena delavka, saj so ji omogočili delo na domu. Končno je leta 1968 dobila stanovanje v Kamniku in so ti problemi odpadli. Ema pravi, da tiste čase ni bilo takšnih medsebojnih konfliktov in težav kot so danes. Bili so majhen kolektiv in vsi so se med seboj poznali in si pomagali. Vsake malenkosti so se veselili, iz majhne stvari so si ustvarili veselo in tovariško vzdušje. Na sindikalne izlete so se vozili s tovornjakom in na izlet so šli vsi brez izjeme. Pravi, da je teh 30 let izredno hitro minilo. Prav nič se ne veseli upokojitve, saj ima svoje delo zelo rada in je z njim zelo zadovoljna, čeprav je treba biti skoncentriran in razpoložen pri tem delu. Veliko k temu pripomore dobro razumevanje s sodelavkami in pravi, da ji ni nikdar hudo, če mora ostati v tovarni še po drugi uri. Nikdar ni pomislila, da bi zapustila Svilanit in iskala zaposlitev drugje, saj se je tu že skozi delo toliko izoblikovala, da bi bila kje drugje pravi začetak.

Kdo ne pozna naših prelepih vzorcev na brisačah, del njih je tudi naša Ema.

Urancar Kristina

Kristina svojega visokega jubileja ni pozabila, ni pa se nadejala, da se je bo spomnilo tudi naše glasilo. V mekinjski obrat je prišla leta 1948, stara sedemnajst let. Še dobro se spominja besed takratnega upravnika Franja Lipovca, ki ji je rekel ob sprejemu: „Kristina, velika si dosti, ampak mlada si pa, mlada!“. Takrat so bili namreč zelo težki časi za zaposlitev in Kristina se je že ustrašila, da z njenim sprejetjem ne bo nič. Toda bila je mlada, močna in delavna in je ostala. Vzljubila je svoje delo. Ni je motil ropot statev in ostali težki delovni pogoji, ne to, da je hodila peš na delo. Spominja se, da je morala delati kar pet let, da si je lahko kupila staro kolo, ki je stalo takrat 18 tisočakov. Danes pa si mladi lahko že s svojo prvo plačo to privoščijo.

Nato se je Kristina poročila. Na svet je prijokala prva hčerka in morala je svoje delo zaradi varstva opustiti. Vendar pa so ji rekli, da naj nikar ne vzame delovne knjižice, saj bo še prišel čas, ko se bo vrnila nazaj. In res, po 4 letih se je vrnila nazaj na svoje delovno mesto. Spominja se, kako so se bali tistih trenutkov, ko je strogi obratovodja Matija pregledoval natkano blago in iskal napake. Vsako delavko je poklical k sebi in če je bilo napak veliko, je bilo joj...

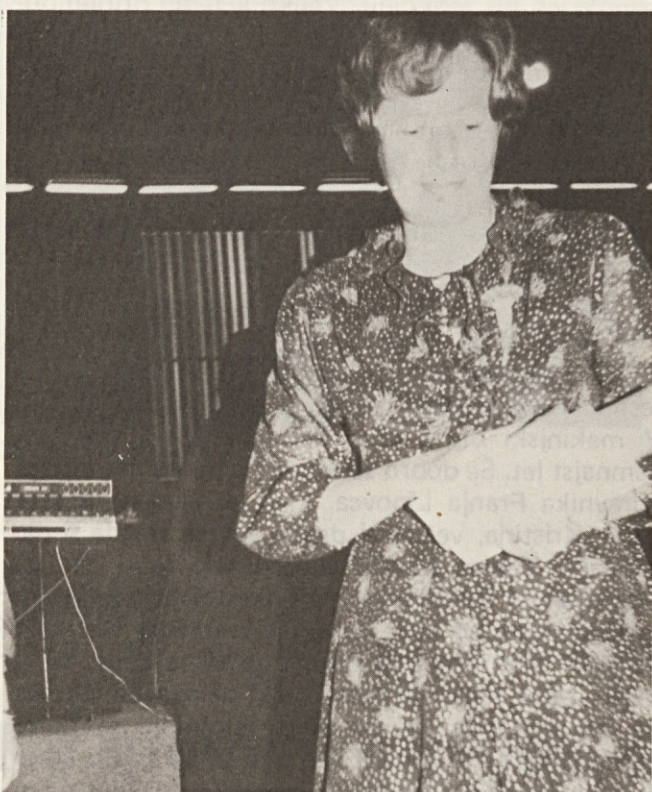
Vendar pa njeno zdravstveno stanje ni dopuščalo, da bi še naprej ostala tkalka. Težki pogoji so storili svoje. Po 21 letih in 9 mesecih je bila razporejena na drugo delovno mesto — na adjustiranje kravat.

Jubilanti deset letniki:

Belcijan Ivica – DE–10
Berlec Milena – DE–10
Česen Frančiška – DE–10
Drolec Dragica – DE–10
Krušnik Marjeta – DE–10
Markovič Hedvika – DE–10
Pirš Frančiška – DE–10
Zore Terezija – DE–10
Žerovnik Rajko – DE–10
Dragaš Radojka – DE–13
Drolc Jelka – DE–13
Rokavec Marjan – DE–13
Sitar Stanislav – DE–13
Špacapan Helena – DE–13
Urankar Antonija – DE–13

Belavič Kristina – DE–14
Cevec Majda – DE–14
Drolec Marija – DE–14
Herman Tatjana – DE–14
Ipavec Olga – DE–14
Kotnik Marjeta – DE–14
Rogelj Sonja – DE–14
Starovasnik Mihela – DE–14
Golob Miha – DE–15
Križman Miro – DE–15
Rijavec Alojz – DE–15
Gregl Marjan – DE–20
Kadunc Janez – DE–20
Podbevšek Marija – DE–20
Šnabl Vera – DE–23

Zanoškar Milena – DE–23
Čevka Mirica – DE–41
Gavranovič Nuša – DE–41
Golob Olga – DE–41
Pestotnik Matilda – DE–41
Sebič Valerija – DE–41
Žnidar Marija – DE–41
Vrhovec Ljubica – DE–42
Beč Jana – DE–43
Aljaž Dragica – DE–30
Erman Martina, oec. – DE–30
Koželj Franc – DE–30
Pregl Marija – DE–30
Sušnik Marjeta – DE–30
Košir Ana – DE–30

Tudi Kristina je praznovala visok delovni jubilej

Veliko je bilo tudi veselih trenutkov v njenih tridesetih letih. V spominu ji je najbolj ostalo športno tekmovanje leta 1952, ko je v teku in skoku v višino in daljavo osvojila prvo mesto in pokal še sedaj krasi njeno stanovanje.

Kristina je še vedno dobra delavka. Tiha in mirna kot je bila vedno, zmeraj naredi vse, kar se od nje zahteva. Želje? Veliko jih je. Ena od njih je, da bi zdrava dočakala upokojeve. To ji želimo tudi mi.

Štrajhar Zinka

Zinka je tudi ena izmed veterank, ki je ostala zvesta Svilanitu dolgih trideset let.

Že od rane mladosti je bila navejena trdo delati. V Kamniku se je najprej zaposlila v Podjetju „Kamnik“. To je bila takrat edina tovarna, ki je imela organiziran prevoz tudi iz tako oddaljenih krajev kot je bil njen rojstni kraj Motnik. Ker pa tam ni bilo vedno dela za vse, so delavce posojali tudi drugim tovarnam. Tako je Zinka prišla v Jugopamuk. Že takrat je vzljubila delo v tem tekstilnem obratu. Vendar pa je usoda hotela drugače. Iz „Podjetja“ Kamnik je prišla direktiva, da delavce, ki ne delajo pri njih, ne bodo več vozili na delo. Tako je Zinka bila prisiljena delo pustiti in ostala je doma. Ker pa doma ni bilo drugega zaslужka, se je ponovno zaposlila v „Podjetju“ Kamnik in stara pesem se je ponovila. Zopet se je selila iz tovarne v tovarno. Nekega dne pa se ji je le izpolnila njena največja želja. Pokazala se je priložnost, da se lahko zaposli v tkalskem obratu v Šmarci. Tako je postala tkalka. Začela je s tkanjem na ročnih statvah. Ker je bilo to delo naporno, si ni nikdar mislila, da ga bo sploh kdaj obvladala. Toda ljubezen do tega dela ji je pomagala, da je premagala tudi to oviro in tu našla svoj drugi dom. Ker pa zdravje ni bilo najboljšo, ji je

Krušnik Metka iz šivalnice

obratovodja predlagal, da bi odšla delat v šivalnico. Nato se je poročila. Prišli so otroci in morala je ostati doma zaradi varstva. Otroci so rastle, stroški so se večali in Zinka je spet prišla nazaj leta 1957. Ne bi bila Zinka, če ne bi spet postala tkalka in bila bi to še danes, če ne bi v tovarno prišli novi tkalski stroji. Takrat je Zinka zapustila tkalnico in v šivalnici pričela delati na popravilu napak. Tudi to delo ji je bilo všeč. Toda še danes ji v očeh posijejo iskricice, ko govori o tkalnici in pravi: „Če bi imela še enkrat na izbiro, kaj bi delala, bi ponovno postala tkalka!“ Še in še bi se lahko pogovarjali in obujali spomine, toda čas, namenjen najinemu klepetu, je prehitro minil. Zinka je odhitela nazaj na delo, mi pa se pridružujemo njeni želji, da bi jo zdravje ne zapustilo.

Uhan Sonja

Dvajset let je minilo, odkar se je Sonja zapisala Svilanitu. Ker v rojstnem kraju Škofji Loki ni našla svoji izobrazbi primerne zaposlitve, ga je bila prisiljena zapustiti in oditi v tuj kraj s trebuhom za kruhom. V Svilanitu je bilo takrat prosto delovno mesto vodje izmene v barvarni. Sonja ni pomišljala, prijavila se je na razpis in bila sprejeta. Vendar ni takoj začela delati v barvarni. Dva meseca je na-

Vrhovec Ljubica iz tkalnice svile

domeščala kalkulanta, nato pa se je morala spoprijeti z delom v laboratoriju, kjer je delala na recepturah. Iz laboratorija je hodila vsak dan v barvarno, kjer je preizkušala recepte. Tu se je srečala z delom na aparatih in praktično spoznala tam celotni proces dela. Ko je takratni vodja izmene odšel, ga je morala Sonja nadomeščati, poleg tega je še vedno delala v laboratoriju. Po treh mesecih dela v barvarni je bila sprejeta za stalno. Ko pa je odšel pomočnik obratovodje, je zasedla ta dela in ostala tu polnih 11 let. Takrat je začela prostovoljno delati tudi ponoči. Sonja se rada spominja teh časov. Pravi, da se neponovljivi in da so to njena najlepša leta. Kljub temu, da je bilo dela ogromno — prosti so bili samo ob nedeljah popoldne — je med sodelavci vladalo odlično medsebojno razumevanje,

znali so se povесeliti, pomagati drug drugemu. Za to sedaj ne najdemo časa oziroma ga nočemo najti in zaradi tempa življenja, v večni borbi za čim boljši življenjski standard, na žalost izgubljammo človeško toplino.

Po štirih letih naporenega nočnega dela je prešla samo na dopoldansko delo. Leta so minevala. Sonja je bila s svojim delom povsod prisotna in vsi so jo cenili in imeli radi. Po 17 letih je pristala tam, kjer je začela. Sprejeta je bila na opravljanje del vodje laboratorija, vendar pravi, da je njeno srce še vedno v proizvodnji, kamor se pri opravljanju svojega dela vsakodnevno vrača.

Kdo ne bi poznal Sonje kot zavzete družbenopolitične delavke — brez dlake na jeziku. Funkcij ne bi naštevali, bilo jih je veliko. Pravi, da od takrat, ko je prišla, pa do danes še ni bila brez funkcije.

Sonjine želje so, da bi bila še vnaprej kos nalogam, ki so pred nami, da bi se kljub zaostrenim pogojem gospodarjenja Svilanit razvijal kot doslej.

Mavrič Marija

Mari — kot jo kličejo sodelavci — je prijetna sogovornica. Ponosna je na to, da je že dvajset let delavka naše tovarne, saj je z njo doživljala težke in lepe čase.

Najprej je bila zaposlena v Titanu. Vendar prišla je družina in z njo otroci in Mari je ostala zaradi varstva otrok doma. Po devetih letih gospodinjstva in vzgoje otrok se je odločila, da se bo ponovno zaposlila. Pot jo je zanesla v Svilanit. Z delom je začela v previjalnici kot previjalka. To delo ji je bilo zelo všeč, ker ni bilo nikdar dolgočasno. Življenjska usoda pa se ne ozira na človekove želje, ampak ravno obratno, Mari je zbolela in invalidsko je bila premeščena v Svilo z odločbo na adjustiranje kravata. To je zanjo bil eden izmed najbolj žalostnih dogodkov. Morala je iti v drugo delovno okolje, na

Starovasnik Mihela iz konfekcije frotirja

Jubilanti dvajset letniki:

Koželj Francka – DE–10

Repnik Štefka – DE–10

Uršič Ivanka – DE–10

Balantič Marija–Branka – DE–13

Benko Bogomir – DE–13

Drolc Štefanija – DE–13

Golob Matilda – DE–13

Lužar Marija – DE–13

Mihelin Frančiška – DE–13

Perčič Antonija – DE–13

Peterlin Albina – DE–13

Suhovršnik Slava – DE–13

Šimenc Marija – DE–13

Trobevšek Ana – DE–13

Humar Maks – DE–15

Rak Ivan – DE–15

Knavs Alojz – DE–20

Zobavnik Stane – DE–20

Uhan Sonja – DE–23

Hace Helena – DE–36

Zavrli Rafaela – DE–36

Mavrič Marija – DE–41

Resnik Katarina – DE–41

Pirc Majda – DE–30

Škrtič Angelca – DE–30

Podbevšek Stanislav – DE–30

delo, ki ga ni poznala in med nove sodelavce. Mari nerada govori o tem, a mimo tega pa le ne more. V konfekciji Svile je morala sprva sprejeti druga dela. Med drugim je delala tudi na delovnem mestu pakiranja in likanja. To je bilo predvsem stoječe delo in zdravstveno stanje ji ni dopuščalo, da bi to lahko opravljala. Bilo ji je hudo, ker se je počutila, da je odveč. Vendar pa je tudi za tem dežjem posijalo sonce. Prijavila se je na razpis za adjustiranje in bila je sprejeta. Delo na adjustiranju rada opravlja, čeprav se ji je spretnost z leti že zmanjšala. To delo je normirano in pravi, da je norma visoka, ob tem pa mora še gledati, da je kvaliteta čim boljša. Želi si, da bi za starejše delavce v Svilanitu našli takšna dela, da jim ne bi bilo treba delati na normo.

Drugače pa meni, da naša tovarna za delavce dobro skrbi. Večkrat je že imela priliko letovati v naših počitniških objektih. Ob koncu si Mari želi, da je zdravje ne bi še bolj zapustilo in da bi bilo v Svilanitu dovolj dela, ker je od tega odvisno poslovanje in pa tudi standard delavcev.

Uršič Ivanka

Ivanka je kot izučena šivilja pred dvajsetimi leti prišla v Svilanit. Njeno prvo delovno mesto je bilo v previjalnici. Delo jo je veselilo, posebno vzpodbudne pa so bile zanjo besede tedanjega šefa tov. Kramarja, ki jo je že kmalu po začetku dela pohvalil in ji dejal, da je zelo hitro naredila „sprejemni izpit“. Ivanka je v Svilanitu opravljala veliko del: od snovanja, pakiranja, klasiranja in robljenja. Nekega dne ji je obratovodja rekel: „Ivanka, imam delo, ki bo prav za vas!“ In res, šivanje okrasnih trakov je delo, ki ga Ivanka z veseljem opravlja in je z njim zelo zadovoljna. Jezi jo le, če je nekvaliteten material, ki jo zelo ovira pri delu. Drugače pa Ivanka probleme, ki nastopijo pri delu, rešuje z nadrejenimi takoj, kar naravnost pove, kaj ni prav in kako bi bilo lahko boljše.

Zadovoljna je z osebnim dohodkom. Meni, da je sistem nagrajevanja ustrezen in da je plačana po vložnem delu. Vseskozi je bila tudi družbenopolitično aktivna, ceni odkritost med sodelavci. Posebno je zadovoljna z našim letovanjem, predvsem rada letuje na Rabu in na Veliki planini.

Oktobrska nagrada Kimovec Marinki

Kljub dvajsetim letom dela v Svilanitu je Ivanka še vedno zelo mladostna. Tudi starih časov se rada spominja. Posebno ji je v srcu ostal dogodek, ko so se delavke selile v današnje prostore šivalnice. Vse so same pospravile in počistile, nato pa jih je tov. Marcijan počastil še s sendvičem in kokto. Želi si, da bi kljub napetemu delovnemu in nasploh življenjskemu utripu zmogla še delati toliko časa, da bi dočakala zasluženo pokojnino.

Peterlin Albina

Albina je še vedno skromna, tiha in vestna delavka, takšna kakršna je bila, ko je pred dvajsetimi leti pričela z delom v obratu v Šmarci. Nerada govori o sebi. Vendar so se ji ob prijetnem kramljanju povrnilo spomini izpred dvajsetih let. Začela je kot vezalka kart, nato je bila snovalka, predelavka in končno je sprejela dela in naloge disponenta preje. Spominja se, da so bili takrat pogoji precej slabši

kot so danes. Vendar pa so bili odnosi med ljudmi pristnejši. Meni, da prav kontrola kvalitete ustvarja napetost med ljudmi in da se ljudje iz dneva v dan bolj oddaljujejo drug od drugega. Pri svojem delu se Albina vsakodnevno srečuje s težavami, ki jih povzroča pomanjkanje preje in njena vsakodnevna želja je, ko gre proti tovarni, da bi bila preja, da stroji ne bi stali.

Podbevšek Marija iz enote vzdrževanja

Doživljajev je bilo veliko. Najbolj ji je v spominu ostalo kuhanje kave za nočno izmeno, ko se je poparila po obrazu. Na vso srečo opekline niso bile tako hude, da bi pustile posledice.

Albina mi je ob koncu pogovora izrazila le eno željo. Želi si dočakati dan, ko bi bili vsi regali v pripravljalnici, kjer je skladišče preje — polni. To je hkrati velika želja tudi nas vseh.

Zobavnik Stane

Tovariš Zobavnik je prišel v Svilanit pred dvajsetimi leti na delovno mesto vodja elektro vzdrževanja in energetik. To je bilo v času, ko se je gradila današnja tkalnica.

Tov. Stane je bil že takrat priznan strokovnjak in je s svojimi izkušnjami veliko pripomogel k razvoju Svilanita. Vedel je, da vse želje in načrte, ki jih je zasnoval, ne bo mogel uresničiti, vendar je bil vstrajen. Rezultati tega pa so znani.

Ko je prišel, sta bila v kotlovnici dva kotla na premog, ki sta takrat sicer zadoščala potrebam Svilanita in sosednje Ete. Potrebe po pari so se večale. Zato so najprej adaptirali obstoječe, ker pa to že ni več zadoščalo, so montirali prvi parni kotel na mazut. Kapaciteta kotla je bila 6x manjša od današnje in to nam tudi ponovno kaže rast delovne

organizacije. Enaki premiki so bili storjeni na področju električne energije. Na začetku je bil v transformatorski postaji montiran začasno 1 majhen transformator, ki je pokrival potrebe Svilanita in Ete. Zaradi naraščanja potreb se je najprej dogradila ena transformatorska postaja in nato pred leti še druga. Od takrat pa do danes je poraba električne energije porasla kar za 20 krat. Tov. Zobavnik je ustvarjalno delal pri vseh teh bistvenih premikih v napredku Svilanita, vendar pa ni bilo samo to. Tovarna se je gradila. Novi obrati so rasli kot gobe po dežju. Potrebno je bilo montirati stroje, aparate, pomožne naprave in instalacije. Nagli razvoj je narekoval tudi novo organizacijo vzdrževanja, ki naj bi temeljila na takem principu, da bi imeli za vzdrževanje in popravila vseh strojev in naprav specializirane skupine delavcev. To je tov. Stanetu uspelo ob pomoči sodelavcev, čeprav čisto zadovoljen le še ni in pravi, da bo potrebno to še utrditi in poglobiti, vendar menim, da se mu bo tudi ta želja izpolnila.

Zobavnik Stane, vodja DE

Tov. Stane je dolga leta posvečal veliko skrb temu, da bi našel čimbolj primeren način razvoda energije od kotlovnice in transformatorja do vseh objektov. To so energetske kanali, brez katerih si danes ne moremo predstavljati funkcionalnega obratovanja. Družbenopolitično aktiven je bil, odkar se spomni. Bil je član delavskega sveta in član upravnega odbora. Veliko je sodeloval pri organiziranju sodelovanja z Delčevim.

In želje? Poleg zdravja, ki mu je v zadnjih letih že nekajkrat nagajalo, si želi, da bi se še naprej lahko uspešno upirali težkim pogojem gospodarjenja, saj smo na vseh nivojih organizacijsko dovolj močni, da to uresničimo.

Čimveč pa moramo delati na tem, da se stvari, ki jih uvažamo in dajemo zanje tako dragocene devize, naredijo doma. Vendar pa z grenkim priokusom doda, da pri tem trpijo tiste naloge, za kar smo se v Svilanitu prvenstveno zaposlili.

Golob Olga

je pred desetimi leti prišla v konfekcijo Svile. Olga je zadovoljna s svojim delom, čeprav ni vedno vsem za vse. Norme pravi, so visoke in vedno se mora prilagajati novim zahtevam. Moti jo to, da se morajo

Oktobrska nagrada za tokrat še Eriko Dobovšek (Hribar)

delavke zaradi narave proizvodnje stalno menjati na delovnih fazah in zaradi tega le s težavo dosegajo norme. Drugače pa Olga meni, da za delavce tovarna dobro skrbi in si želi, da bi bilo tako še naprej.

Aljaž Dragi

Dragi se je srečala s Svilanitom pred desetimi leti, ko se je tu zaposlila v komercialni službi kot korespondent. Ker je to delo vzljubila, na kakšno menjavo delovnega mesta ne misli več. Njeno delo je pestro. Vsak dan prihajajo sem nove stranke in Dragi je z vsemi vedno prijazna. Tudi odnosi med sodelavci so dobri, posebno všeč ji je to, da vse probleme skušajo skupaj rešiti znotraj službe. Poleg svojega dela je Dragi tudi družbenopolitično aktivna in je med drugim tudi član delavskega sveta skupnih služb.

Jubilanti trideset letniki:

Štrajhar Zinka – DE–10
Drešar Ema – DE–23
Seljak Magda – DE–23
Urankar Kristina – DE–41
Kotnik Peter – DE–36

Zanoškar Milena

Kot štipendist naše delovne organizacije je bila Milena sprejeta v delovno razmerje pred desetimi leti. Najprej je bila medfazni kontrolor v šivalnici, nato pa je sprejela dela strokovnega analitika v oddelku za študij dela. Čeprav je njeno delo naporno, ga Milena rada opravlja. S trdo voljo in veseljem do dela Milena premaguje vsakodnevne težave pri delu, kjer mora na eni strani gledati na to, da bo za opravljanje določenega dela izbrala čimboljšo metodo, da bo porabljenega čim manj časa, na drugi strani pa mora to delo opraviti tako, da ljudje niso preveč obremenjeni.

Želja ima Milena veliko, saj je še mlada in tudi mi ji želimo, da se jih bo čim več uresničilo.

Vsem letošnjim jubilarantom želimo še v prihodnosti veliko delovnih uspehov v naši delovni organizaciji ter seveda tudi sreče in zadovoljstva v njihovem zasebnem življenju.

Sušnik Metka iz RC

Za uspešno in prizadevno delo so prejeli oktobrske nagrade:

Kimovec Marinka – DE–10
Koželj Pavla – DE–10
Perne Angela – DE–10
Balantič Anica – DE–13
Cevec Albin – DE–13
Klemen Marija – DE–13
Uršič Katarina – DE–13
Čevka Ladislava – DE–14

Mali Majda – DE–14
Uršič Pavla – DE–14
Rijavec Alojz – DE–15
Knavs Alojz – DE–20
Markuš Ivan – DE–20
Sušnik Milena – DE–23
Zavrl Ela – DE–36
Bricelj Zdenka – DE–43

Časl Boža – DE–43
Sušnik Ana – DE–42
Simičak Ciril – DE–30
Gams Silva – DE–30
Rifel Ivan – DE–30
Dobovšek Erika – DE–30

Praznični dan

Zapeli so nam „naši“

in mekinjski šolarji

S slavnostne seje DS

Posnetek z veselega praznovanja

SKAMEN Ivana

Športne dobtinice

Prav gotovo sodijo med spomine, ki se zapišejo med nepozabna doživetja tudi utrinki s športnih tovarniških tekmovanj, ki kot drobne kresničke zagore ob pogledu na odbojkarsko igrišče, ob srečanju sotovariša, ki je s teboj tekmoval . . . Čeprav drobne, te vsega prevzamejo in spomini na tiste lepe športne trenutke, ki so več kot le to, ti vlivajo samozaupanje, samoverovanje in najpomembneje, počutiš se tako vražje mladega, da bi objel ves svet. Tudi v meni ničkolikorat zagore te kresničke, ki mi ne dajo miru, da ne bi znova in znova vzpodbujala svojih sodelavk in sodelavcev, da stopijo v naše vrste. Vrste veselih, prešernih ljudi, ki za špas in zares tekmujejo ob tovarniškem prazniku. Več o tem v naslednjih vrsticah.

Zadovoljen veteran Andrej

Otvoritev tekmovanj z namiznim tenisom

Dvajset tekmovalcev in tekmovalk se je tisto sredo popoldne srečalo kar v Svilanitovem medfaznem skladišču, ki ga je Hasib za tisto popoldne spremenil v malo športno areno. Boji so bili posebno hudi pri moških, saj se je kar 15 tekmovalcev borilo za najboljša mesta, Nini pa se ni bilo potrebno posebej truditi s svojimi tekmicami. Po razburljivih srečanjih so pri moških slavili Svetec Jože, Kaddoura Hasib in Stehničar Franc. Naš veteran Bogdan pa tistega popoldneva ni imel sreče, saj ga je najmočnejši že v prvem kolu izločil iz nadaljnega tekmovanja.

Veliko podrtih lesov

Goričanov Jože je tisti, ki mu lahko rečemo en velik HVALA, saj je organizacijo tekmovanja v kegljanju izpeljal z oceno odlično. Moški so tekmovali v 4 kolih, ženske v 2, najboljši in najboljše pa so bile: Goričan Jože, Kozole Stane in Svetec Jože ter Žnidar Mari, Kozole Helena in Špacapan Helena.

Športna sobota Svilanitovcev

Pravi športni praznik smo imeli Svilanitovci tisto soboto, ko smo tekmovali v odbojki, teku, metu krogle in streljanju. Začeli smo ga z odbojko, zaključili pa z „uspešnico“ našega Karla iz menze, ki je tako učinkovito nagradil najboljše in potolažil manj dobre s kosilom.

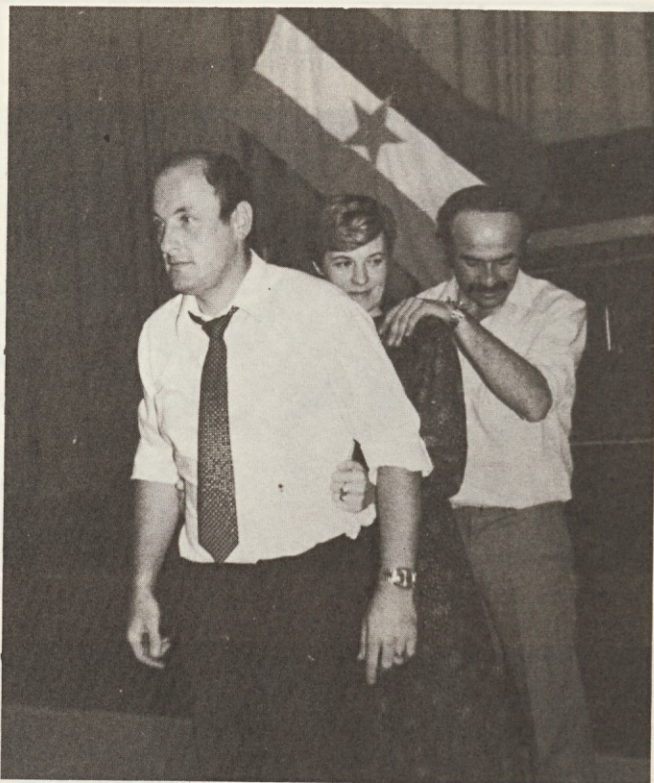
Najbolj zanimive in seveda hudo razburljive so bile **odbojcarske tekme**. Električarji še niso pozabili lanskoletnega poraza z vzdrževalci, zato je bil finalni boj hud. Kljub temu, da so imeli v svojih vrstah okrepitev z nasprotnikovega tabora in čeprav je „Štajerc“ pokazal vse odbojcarske veščine, so morali tudi letos priznati vzdrževalcem, da so boljši.

Tretje mesto je zasedla ekipa iz tkalnice, kot lani pa so tudi letos čestno zadnje mesto zasedli odbojkaši iz barvarne. Razočarala je ekipa iz DSSS, ki kljub številnim igralcem odbojke ni uspela sestaviti polnoštevilne ekipe in zato ni tekmovala.

Seveda je ekipa TOZD FROTIR z igralkami kot so Mari, Zinka in Mojca – in odličnimi pomočnicami nepremagljiva, čeprav so odbojkašice iz DSSS po prvem dobljenem setu že upale na zmago. Upi so padli v vodo, ko so tudi tretji set vodile nasprotnice in se tako po končani tekmi dokončno poslovile od pokala, ki bo še naprej leto dni domoval v TOZD FROTIR.

Oba Andreja iz tkalnice frotirja sta odlično pripravila **strelsko tekmovanje**. Najbolj oster pogled in mirno roko pa so imeli: Rakoš Andrej (168 krogov), Benko Bogo (160) in Zamljen Ciril (151), med tekmovalkami pa je bila daleč najboljša Peklar Meta (149 krogov), sledile pa so ji Pregl Mojca (94) in Leskovec Vika (91).

V na novo uvedenih športnih disciplinah – **teku in metanju krogle** je nastopilo presenetljivo veliko tekmovalcev in tekmovalk.

Odlična odbojkaša z našo predsednico

Šprint je bil hud, najhitrejši v Svilanitu pa so: Zlatnar Dušan (10,8), Zver Jože (10,9), Homar Dare (11,0). A tudi dekleta niso bila od muh; tekle so kot bi jim gorelo za petami, najbolje pa je to uspelo: Leskovec Viki, Pančur Marinki in Šlebir Heleni – vse so pretekle 80 m dolgo progo z istim časom 13 sekund.

Ker so bili poskusni meti krogle dolgi, smo komaj našli v našem parku dovolj dolgo progo. Najboljše metalke krogle v Svilanitu so: Leskovec Vika (9.85 m), Pančur Marinka (8.60 m) in Žnidar Mari (8.25 m). Najdaljše razdalje pri moških pa so dosegli: Štifter Andrej (13.55 m), Jenc Stane (13 m) in Zver Jože (12.55 m).

Športno soboto smo po založitvi želodcev zaključili z lepimi „gasilskimi“ posnetki.

S kolesi čez drn in strn

Za športno soboto je sledila športna nedelja. Krmežljivo jutro in utrujenost vrljih športnikov sta bila glavna vzroka, da se je na startu zbralo manj tekmovalcev, kot smo pričakovali, presenetljivo več pa tekmovalk, kar je znova potrdilo (kar ženske že dolgo vemo, a modro molčimo), da smo predstavniče nežnejšega spola bolj vzdržljive kot korenjaki nasprotnega spola. Z enominutnim presledkom smo startali drug za drugim, vrteli pedala in lovili sapo v strmi Kavran ter z zadnjimi atomi moči „finiširali“ proti gostilni Leddar. Po nekaj minutah smo si opomogli, o sledih napa pa bi komajda še lahko govorili po tem, ko smo si nazdravljali in zaplesali na slavno Đuli, zunaj pa je ta čas lilo kot iz škafa. Najhitrejši s športnim kolesom je bil Uršičev Drago (11,40 min), najhitrejša Leskovec Vika (14,32

min.), z navadnim kolesom Zver Jože (14,06 min.) in Hace Marija (17,15 min.), a ker so bili kolesarji in kolesarke razdeljene v starostne kategorije so slavili še starejši Zajc Lojze in Kuhar Breda ter Jeglič Jožica, pri veteranih pa Jagodic Ivan in Perčič Mari. Zadovoljno se je muzal tudi Pregl Nov Leon, ki se mu je nasmihala bronasta kolajna.

Po črno belih poljih

Med seboj so se pomerili tudi naši umni sodelavci, mojstri pomikanja črno belih figur. Med neizčrpnimi skrivnostmi te zanimive rekreacije duha pa ostaja še vedno skrivnost, zakaj Jagodičev Ivan že vrsto let ostaja najboljši šahist Svilanita. V družbi najboljšega sta bila še Stehničar Franc in Zver Jože.

Plavali smo, plavali bomo

Letos je že vse kazalo, da s plavanjem ne bo nič, saj zimski bazen v Kranju zaradi adaptacije ni in ni hotel odpreti vrat nadobudnim plavalcem iz Kamnika. Tri dni pred praznikom nam je le uspelo pome-riti moči v kranjskem bazenu, ki so nam ga prijazno ponudili, čeprav je bil uradno zaprt. Plavali smo in zamahovali z vsemi štirimi tako, da bi skoraj vode zmanjkalo v bazenu, zato smo tudi dosegli „odlične“ rezultate. Najhitrejši v posameznih kategorijah so bili: Homar Dare (64,5 in 50), Jeglič Tone (68 in 58), Jagodic Ivan (90 in 64) ter pri plavalkah Osolin Nina 121 in 84) in Menčak Pavla (99 in 101). Tudi ostali smo bili dobri, zato smo uspeh složno proslavili v prijazni gostilni na Gorenjskem.

Tenis

Kljub temu, da ta zvrst rekreacije pridobiva vse več privržencev in da jo počasi vendarle zapušča trdovratno mišljenje, da je to šport za „t' nobl“ ljudi, v

Marjanov teniški „šampanjec“

Svilanitu igralcev tenisa še vendar nimamo veliko. Že nekaj časa vemo, da so naši najboljši Novak Marjan, Zver Jože in Repič Marjan, v tem zaporedju pa so se uvrstili tudi na tovarniškem tekmovanju.

ŠTIRIKRAT HURA ZA NAJ...

Čeprav si vsi udeleženci tekmovanj zaslužijo priznanje za borbenost in vztrajnost je vendarle prav, da posvetimo nekoliko vrstic najboljšim.

NAJ ŠPORTNIK — Jože Zver si po požrtvovalnosti, borbenosti in rezultatih ta naziv gotovo zasluži. Že drugič zapored je osvojil ta naslov in ni ga v Svilanitu, ki bi bil bolj s srcem pri športu kot Jože. Sodeloval je v vseh tekmovanjih in dosegal zelo različne rezultate — od najslabših do najboljših. Seveda je bilo boljših več, zato je bil končni seštevek točk visok. Ker je Jože slabo začel tekmovanja, ni pričakoval, da bo ponovno osvojil naslov najboljšega, a ker je Jože pravi borec (kar je dokazal predvsem z vožnjo na navadnem kolesu, ko je prehiteval celo kolesarje s športnimi kolesi), ni prese-nečenje, da mu je ponovno uspelo ponoviti lansko-letni uspeh.

Naj, naj, naj, naj...

NAJ ŠPORTNICA — Skamen Ivana ali kot mi je ljubše Kika, javno priznavam, da mi osvojitev tega naslova predstavlja veliko presenečenje, a pošteno povem, da sem na osvojeni pokal silno ponosna. Domuje pri nas doma, med „t'poročnim“ servisom in se bahavo razkazuje vsem, ki ga hočejo pogledati. Kot sem za Jožeta napisala, da se je povsem zaslu-ženo postavil na čelo športnikov Svilanita, tako moram zase napisati, da po rezultatih capljam za najboljšimi športnicami v Svilanitu. Sodelovala sem v vseh športnih zvrsteh in si pridno nabirala točke ter jih zbrala toliko, da sem prehitela celo najboljšo. Važno je sodelovati in ne zmagati, pravim jaz, a letos mi je uspelo celo nemogoče — zmagati!

NAJ VETERAN — Benko Bogo bi skoraj ostal brez pokala, saj ga je po točkah dohitel Narobetov Ivan, ki je dokazal, da ni od muh, saj je v vseh zvrsteh,

kjer je tekmoval, dosegal najboljša mesta, pa tudi Rakošev Andrej bi mu bil nevaren tekmeč, če bi že od samega začetka sodeloval v tekmovanjih. Bogo je bil soliden v vseh športnih zvrsteh. Ker se je udeležil več tekmovanj, je njemu tudi pripadal naslov najboljšega veterana v Svilanitu. Tudi tokrat je obveljalo tisto – važno je sodelovati in ne zmagati.

NAJ VETERANKA – Perčič Mari nas vse, ki jo dobro poznamo, ni presenetila. Mari predstavlja šport sprostitelj in ni čudno, da se je postavila na najvišjo stopničko, saj prizadevna, borbena in polna tovariškega humorja to zagotovo tudi zasluži. Sodelovala je v vseh športnih zvrsteh, celo v ping pongu se je preizkusila, čeprav se je šele na tekmovanju naučila držati lopar. Takšna je naša športnica Mari. Lahko bi bila marsikateri vrstnici za vzor in želim si, da bi kot veteranka tudi jaz zbrala toliko dobre volje, da bi se vozila s kolesom čez drn in strm, tekala, igrala odbojko in še kaj – tako kot to zmora naša Mara.

Za konec . . .

Vsem, ki ste sodelovali na tekmovanjih se zahvaljujem. Prepričana sem, da so vam tiste zabavne športne urice predstavljale učitek, poleg tega pa ste ve-

Zmagovalni ekipi na smučeh

liko koristnega naredili za svoje zdravje. Poskušajte prepričati še svoje sodelavce, ki zaviti v debelo lupino sramu in predsodkov ne uvidijo, da je rekreacija ni le priporočljiva vsakodnevna dejavnost človekovega življenja, temveč nujna in potrebna slehernemu od nas. Morda celo to sami vedo, a je lupina pretrda, da bi jo sami strli. Pomagajmo jim!

Športni zdravo!

HRIBAR Ema

Srečanje delavske solidarnosti

ZRENJANIN '83

Od 15. do 17. septembra 1983 smo se v Zrenjaninu – AP Vojvodina srečali delavci pobratenih mest, republik in AP Kosovo. Občinski svet ZS Kamnik je na osnovi predlogov OOS sestavil delegacijo, v kateri so bili tudi predstavniki ostalih DPO ter občinske skupščine. Skupaj nas je bilo 43 udeležencev, med katerimi sva zastopala našo tovarno midva z Janezom Kimovcem. V lepo okrašenem avtobusu smo veselo razpoloženi brzeli proti Zagrebu, Slavonskem Brodu in naprej proti Rumi. Krajši postanek smo imeli na prelepi Fruški gori. Pot nas je nato vodila proti Novemu Sadu in naprej proti Zrenjaninu. Pred vstopom na območje občine Zrenjanin pri Janhovem mostu so nas pričakali vodiči gostiteljev XVI. srečanja delavske solidarnosti. Ko smo bili vsi zbrani, smo se z avtobusi odpravili v središče mesta, točneje v Dom mladine, kjer so nam domačini zaželeli dobrodošlico. Po kratkih govorih predsednika občinske skupščine

Zrenjanin ter predsednika občinskega sveta Strumica, ki je naslednji gostitelj XVII. srečanja, smo spremljali lepo pripravljen program folklornih skupin in recitatorjev, saj so nam v jezikih narodov in narodnosti, ki živijo v občini Zrenjanin, dokazali, kako lahko v slogi in spoštovanju ohranjajo več nacionalno kulturo in jezike. Ob koncu programa smo skupaj zapeli in zaplesali pesem Jugoslavija, ki je v verigi kola predstavljala Jugoslavijo v malem.

V prostem času smo si ogledali središče mesta in njegove znamenitosti. Naslednji dan smo se razdelili v skupine in odšli na obiske v delovne organizacije Zrenjanina. Ogledi in pogovori z delavci so bili zanimivi in koristni, saj smo na neposreden način slišali za njihove težave, pa tudi uspehe, ki so jih dosegli. Ob zaključku obiskov v OZD so nam izročili spominsko darilo (platnena vrečka z napisi pobratenih mest, maskota mesta Zrenjanina ter časopis. V tem so bile s fotografijo in tekstom predstavljene vse pobratene občine). Po končanih obiskih smo se ponovno zbrali pred Domom mladine. V mali dvorani doma so nam pripravili predavanje, ki ga je imel član predsedstva ZSJ. Zaključne prireditve v hotelu Vojvodina se je udeležil tudi predsednik ZSJ Bogoljub Nedeljković, s skupino funkcionarjev. Zaključno prireditev v hotelu Vojvodina je popestril tamburaški ansambel Đorđa Balaševića s pevcem ter ansambel RTV Novi Sad. Po programu obiskov smo se naslednjega dne zbrali pred spomenikom narodnega heroja Žarka Zrenjanina pred

zgradbo DPO v središču mesta. Združena delegacija predstavnikov pobratenih mest je položila venec pred spomenik narodnega heroja Žarka Zrenjanina. Sledil je ogled znamenitosti mesta, ki smo ga opravili z avtobusi, saj je peš nemogoče prehoditi mesto, ki ima 80.000 prebivalcev in 37 krajevnih skupnosti. Skupaj ima občina Zrenjanin 138.759 prebivalcev z 22 narodi in narodnostmi. Od skupnega števila je aktivnega prebivalstva 59.472. Mesto Zrenjanin je bilo osvobojeno leta 1944, v NOB pa je sodelovalo 6123 borcev. Mesto ima 9 narodnih herojev, med katerimi je tudi Žarko Zrenjanin, po katerem od 2. oktobra 1946 nosi mesto tudi ime. Zanimivo je, da je mesto kar trikrat menjalo ime. Od leta 1326 Bečheret do leta 1946 Petrovgrad in naprej Zrenjanin. Mesto Zrenjanin ima številne šole, ki so dvojezične, sodišče, muzeje, gledališče in več

kinodvoran. Po zanimivem ogledu mesta in okolice smo se zbrali pred hotelom Vojvodina, kjer smo se poslovili od gostiteljev XVI. srečanja. Spomini na bivanje v Zrenjaninu so prijetni, saj so ljudje v teh krajih izredno gostoljubni in prijazni. Udeleženci iz Kamnika smo se jim ob odhodu oddolžili z lepo slovensko narodno pesmijo. Naporno pot v Kamnik nam je krajšal neumorni humorist Franček s svojimi pomočniki. Tako smo uspeli skupaj pregnati utrujenost in srečno prispeli v Kamnik.

Ostali so prijetni spomini na srečanje z delavci iz vse Jugoslavije, ki pomenijo še bogatejše spoznanje, da smo nerazdružljiva skupnost narodov in narodnosti, ki zna ceniti svobodo, napredek in enotnost, ter jih tudi ohranjati in prenašati na mlajše rodove.

JEGLIČ Jožica

Obisk delegacije iz ČSSR

V začetku meseca oktobra, točneje od 4. do 6. oktobra je bila na obisku pri Republiškem odboru sindikata tekstilne in usnjarske predelovalne industrije Slovenije delegacija iz ČSSR. Delegacijo sta sestavljala tov. Viktor Stanjek in članica delegacije Jermila Luksova, prevajalec pa je poskrbel, da je bilo sporazumevanje boljše. Omenjena delagacija sindikata je med obiskom v Sloveniji obiskala nekatere delovne organizacije tekstilne in usnjarske, med njimi tudi našo delovno organizacijo. Goste iz ČSSR je spremljala predsednica republiškega odbora tov. Martina Kralj.

Namen obiska je bil predvsem v seznanjanju in medsebojni izmenjavi izkušenj iz delovanja sindikata v obeh deželah, predvsem pa je bil cilj razgovora spoznavanje organizacije socialne politike.

Kot sem že omenila, so gostje obiskali tudi našo osnovno organizacijo sindikata. Ogledali so si delovno organizacijo, njen proizvodni program in pogoje dela. Po ogledu smo se sestali za „okroglo mizo“ v naši sejni sobi in razgovor je ob simpatičnih gostih kar hitro stekel. Za začetek je naš tov. direktor predstavil delovno organizacijo in samoupravno organiziranost, seznanili pa smo jih tudi z organiziranostjo in delovanjem naše sindikalne organizacije. Z zanimanjem smo prisluhnili predstavitvi sindikalnega delovanja naših gostov. Enotno smo ugotovili, da obstajajo nekatere razlike v delovanju, da pa je bistvo ene in druge sindikalne dejavnosti zaščita DELAVCEV, njihove socialne varnosti itd. Gostje so bili navdušeni nad visoko razvito tehnolo-

gijo naše tovarne, delovnimi pogoji in se zanimali, kako pri nas izobražujemo delavce, da so sposobni opravljati takšna dela. Ugotovili smo tudi, da pri nas nimamo tako strogih predpisov za uporabo zaščitnih sredstev kot v ČSSR. Pri njih je obvezna zaščita (halja, čevlji, pokrivalo...), kdor predpisov ne spoštuje, ga dolete hude sankcije. Prav je verjetno, da ob tem pripomnim, da je tehnologija tam verjetno slabša in da so ti varnostni ukrepi potrebni za varno delo.

Gostje iz ČSSR

Na področju socialne politike je bilo slišati s strani gostov zanimiva stališča. Iz razgovora je bilo razvidno, da je zelo dobro organizirano otroško varstvo, šolstvo, zdravstvo, skrb za ostarele državljane itd. Skratka, lahko bi zaključili, da posvečajo posebno skrb skupnemu, družbenemu standardu, med tem, ko je osebni standard prebivalcev skromen. Beseda je tekla tudi o zaščiti upokojencev in njihovi socialni varnosti. Osebni prejemki upokojenca zadostujejo za povprečno življenje v njihovih razmerah. V kolikor pa upokojenec ni sposoben za samostojno življenje, se lahko vključi v dom ostarelih, kjer iz lastnega žepa prispeva minimalni znesek.

Tovarišica iz ČSSR nam je zaupala, da pri njih skoraj ne poznajo podražitev. Tako se na primer cene kruhu, mleku in večini osnovnih živil niso spremenile tudi do 30 let. Ob naših presenečenih obrazih in vzdihih želja, ki ostajajo samo želje, v tolažbo ugotovimo, da so verjetno temu primerne tudi njihove plačilne kuverte.

Vsak zaposlen delavec opravi mesečno 180 delovnih ur. Nadurnega dela ni. Če obstaja potreba po dodatnem delu, delajo ob sobotah in nedeljah, vendar te ure koristijo. Vsi sestanki v tovarnah so organizirani izven delovnega časa.

Treba je reči tudi to, da jih na ČSSR ravno tako pesti huda gospodarska kriza. Svetovna recesija je prizadela tudi njihovo industrijo. Vendar se s pridnim delom in s svojo skromnostjo uspešno upirajo problemu, ki jih v tem času pestijo.

V prijetnem kramljanju nam je čas hitro mineval in kar prehitro smo se morali posloviti od gostov. Zadovoljni z vsem, kar so videli in slišali ter spoznali v Svilanitu, so nas zapustili. Mi pa smo ostali bogatejši za nekatera spoznanja, ki bi jih bilo vredno posnemati.

HUBAD Anka

O dopustovanju tokrat drugače

Leto se počasi bliža koncu, kar kmalu bomo začeli razmišljati o tem, kam naj bi šli dopustovat prihodnje leto. Pozabili smo že na vroče in brezskrbne poletne dni, kot da jih ni bilo, vemo le-to, da so bili ti dnevi dopustovanja veliko bolj stabilizacijski ob zasoljenih cenah in varčevanju z bencinskimi boni. Če pogledamo nazaj, se bomo spomnili, da je bilo kar največ prijav za letovanje v najbližjih obmorskih krajih Istre tako za kamp prikoliče kot za hišice v Novigradu. Našim, bolj plitvim žepom je to bolj ustrezalo tako v preiskušanju naših kuharskih veščin kot v ne predolgi odsotnosti z doma in ugodnimi avtobusnimi zvezami.

Tudi ob privarčevanju z bencinskimi boni, se tisti, ki običajno hodimo na Rab, ne moremo odpovedati udobju in brezskrbnosti. Vedno znova radi prihajamo, saj sta okolje in plaža idealna za naše otroke, nam vsem pa kar prav pride malo brezdelja in sproščenosti ob tem, ko ni treba misliti na to, kdaj bomo stopili pred štedilnik in kaj bomo dali v lonec. Dvojno si oddahnemo, saj so za pomivanje posode drugi, da pa si za mizo postrežen, pa tudi ni kar tako. Upravnik Franc se je tudi letos dobro odrezal, osebe kuhinje prav tako, dopustniki pa so ob zaključku izmen ugotavljali, da bodo morali spričo obilnih porcij hrane doma količino hrane zmanjšati, kajti kazalec na tehtnici je pokazal preveč. Kako naj bi ob dobri hrani in ravno prav hladni in poceni pijači še kdo misli na odvečne kalorije! Še se bomo tudi v bodoče radi vračali na otok, odločite se pa še drugi in se nam pridružite, saj vam ne bo žal! Malo obljudena plaža, čisto morje, vesela in prijetna družba kar vabijo v čisto in mirno zavetje Barbata na otoku Rabu. Z bencinom bomo pa že kako!

V naših treh lesenih hišicah v Novigradu je bivanje tudi kar prijetno, dopustniki bi si pa vseeno v

Lojze — Andrej na plaži — brez kopalk . . .

hišicah želeli tople vode, kajti tuši pod domom Tekstilindusa so v uporabi samo od 5. do 6. ure popoldan. Na prehrano v domu sicer nimajo pripomb, nekatere je motil le enoličen zajtrk samo s „puterčkom“ in marmelado. Sicer pa vsi tisti, ki so bili v ljubkih treh hišicah v prijetnem zelenju in senci, vedo, da tu ne more biti posebnega udobja in ga tudi ne pričakujejo, saj je glavno, da je morje in sonce, pa to, da ni treba na „šiht“; ostalo se že tako uredi, da so lahko vsi zadovoljni.

V letošnjem letu je bila prvič postavljena prikolica v kampu Ulika pri Poreču. Bila je najbolj zaseden objekt letošnjega dopustovanja in zasedena od maja do oktobra. Vsi, ki so tu letovali, so bili zelo zadovoljni, saj je v kampu vladal red, s preskrbo pa sploh ni bilo težav. V malem idiličnem betonskem „mestecu“ se je dobilo vse, kar si je človek zaželel. Tu, med tujci pa tudi med domačimi ljudmi, pozabimo na vsakdanje skrbi in tegobe in se počutimo, kot da smo prišli v drug svet.

Letovanja v prikolicah so več ali manj enaka, spremenjeno je le okolje, pa naj bo to v Medulinu pri Pulji, Rovinju ali Malem Lošinju. Vsakdo si mora sam ustvariti vzdušje, ki si ga zaželi: lahko si najde družbo, če hoče, lahko je pa tudi sam s svojo družino, da si poišče svoj, malo bolj miren kotiček in uživa na blagodejnem soncu. Prav zato se jih veliko odloča za letovanje v prikolicah, kjer je to sorazmerno poceni, zadovoljstvo v drugačnem organiziranju svojega časa pa toliko večje. Tako vsem tistim, ki so

bili v Puli, Rovinju in Malem Lošinju, kar zažare oči, usta se razlezejo v prijeten nasmeh, ko vprašam po vtisih. Vsi v en glas pravijo, da se bodo še vračali v te kraje. Enako zadovoljstvo so izrazili tudi naši delavci v prikolicah v Umagu, opozarjajo pa, da so prikolice potrebne „temeljitega remonta“.

Kaj pa prikolice v Čatežu? Že spomladi smo si dejali: veliko prosilcev, manj izbrancev! Vse več se jih odloča za dopustovanje v čudovitem okolju Čatežkih toplic, ki nudijo vse možnosti oddiha in rekreacije in kar je glavno, pripomore k našemu „krpanju“ zdravja. Prav zato se za tja odloča večina malo starejših delavcev, ki trdno verjamejo in čutijo, da bodo v prihajajoči jeseni in zimi lažje držali svoje zdravje „na vajejih“.

ŠUŠTAR Joži

To in ono o novem delovnem času

Naposled smo ga le dobili! Ta presneti novi delovni čas, o katerem smo že toliko pisali, še več pa razpravljali. Pa je kar v redu, nič nam ni hudega. Ko zjutraj pridem v službo in najprej zavrtim ključ, včasih opazim skrit nasmeh kakšnega prisotnega v modri halji. Vendar, zame je gibljiv delovni čas nadvse ugoden. Navadno pridem v službo šele okrog pol sedme in zanimivo se mi zdi, da takrat največkrat gorijo že vse lučke. Nenadoma so postali vsi presneto točni, pridejo še raje malo prej kot včasih, ko še ni bilo števcov. Pa je kar prav tako, se je vsaj pokazalo, na kateri gumb je treba pritisniti v človekovi zavesti.

Ko sem dobila nalogo, naj napišem članek o gibljivem delovnem času, sem mimogrede povprašala nekaj ljudi, kaj menijo o tem? Odgovori so bili sledeči: Tisti, ki jih je novi čas zajel pravijo v večini, da je zelo ugodno, nekateri hodijo v službo tako kot nekoč, za nekatere je boljše ker ni več zamud, če pa si nekoliko prizadeven ob jutranjih urah in malo počasnejši pri odhodu domov, se ob mesecu kar nabere nekaj dodatnih uric. Tisti, ki pa delajo še po starem, pravijo, da je gibljivi delovni čas samo potuha, da ga sploh ne bi bilo treba. Pa kaj hočemo. Nekdo mora biti za poskusnega zajca in to so najprej seveda režijski delavci in to iz različnih vzrokov. Prvi poskusni mesec je za nami, pri obračunavanju ur je bilo dovolj dela, saj je bilo potrebno kar precej dodatnih lističev za opravičeno odsotnost. Kajti števec beleži ure le takrat, ko smo v delovni organizaciji, za vse izhode in odsotnosti je treba števec izklopiti, za manjkajoče ure pa je treba predložiti pisno dovolilnico. Pri nekaterih je registrirnik delovnega časa nekoliko ponagajal in

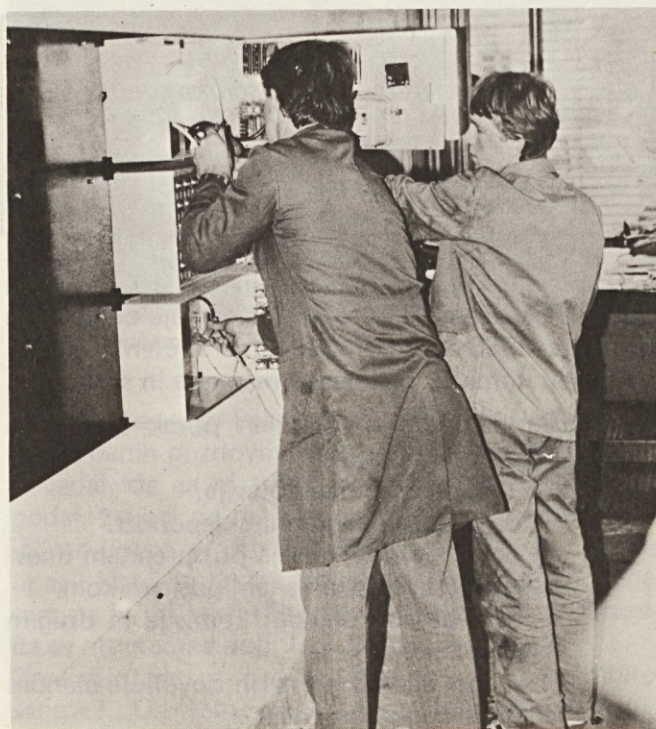
Še za konec: Velika planina; malo polepšana in urejena je pričakala naše delavce — planince, saj so se vzdrževalci spomladi zanje posebej potrudili. Tako večjih težav z vodo ni bilo, lepo vreme in prijetni planinski sprehodi pa so napravili svoje. Sodelavci le pripominjajo, da bo v prihajajoči zimski sezoni potrebno pregledati kuhalno posodo in pribor in jo nekaj zamenjati. Pa ne s tem čakati do prihodnjega poletja!

Tako, na prijetno pa tudi zadovoljno počitnikovanje se spomnimo le še bežno, morda ob pogledu na fotografije, ki so nam ostale za spomin. Radi se bomo spet drugo leto priključili „nomadom“ in se za teden ali štirinajst dni preselili med borovce, mivko ali pesek in pozabili na sivi vsakdan.

zabeležil celo manj ur kot pa so jih naredili, vendar pa se je s primerjavo kumulative tudi to uredilo.

In kaj smo pridobili z gibljivim delovnim časom? Posamezniki precej, delovna organizacija verjetno malo manj. Vendar nekaj je bilo pač treba narediti in akcijo o kasnejšem delovnem času speljati do konca, čeprav v nekoliko drugačni obliki kot je bilo prvotno načrtano. Neverjetno s kakšno vnemo se je na delavskih svetih tolmačilo vzroke za kasnejši pričetek dela, od zmanjšanja kurjave, elektrike, gneče na avtobusih itd.

Pa komaj je leto naokrog, smo na te lepe besede pozabili in prihajamo v službo prav tako zgodaj kot nekoč, ob vsem tem pa se imamo še nekoliko boljše in pridemo v službo kadar se nam zahoče (do 7. ure namreč). Zato naj gibljivi delovni čas ostane za vedno med nami, kajti preveč boleča bi bila izguba, ko smo ga tako težko pridobili.

Pri montaži registrirnika delovnega časa

Je to izigravanje samoupravnih organov

Vprašanje, ki se mi zastavlja že nekaj časa. Zlasti zaradi tega, ker sem njega dni pisal o vrednotah našega samoupravnega sistema. Najbrže si bo med vami marsikdo na koncu postavljajl enako ali podobno vprašanje. Tokrat sem se ustavil ob zapisniku Komisije za delovna razmerja Delovne skupnosti skupnih služb. Zavedam se, kot mnogi med nami, da je bolje o nekaterih stvareh molčati, če nočes čutiti posledic. Vendar menim, da tokrat ni ničesar zrastle na mojem „zeljniku“, in napake so več kot očitne. Pa naj preidem k stvari.

Več ali manj smo bili seznanjeni z zunanjo objavo prostih del in nalog POMOČNIKA SKLADIŠČNIKA SUROVIN in z zahtevanimi pogoji. V skladu s statutom temeljne organizacije DSSS ter skladno s pravilnikom o delovnih razmerjih DSSS in ne nazadanje skladno s pravilnikom o delu komisije za delovna razmerja je bila sklicana 16. redna seja KOMISIJE ZA DELOVNA RAZMERJA SKUPNIH SLUŽB, ki je bila 13. 10. 1983 ob 13. uri. Pod drugo točko dnevnega reda: Izbira kandidata prijavljenih na objavljena dela in naloga, pa se pojavi tema mojega razmišljanja. V zvezi z objavo del in nalog POMOČNIKA SKLADIŠČNIKA SUROVIN pa je ugotovitev Komisije za DR sledeča (citiram): Glede na zahtevane pogoje sta v izbor prišla dva kandidata. No imen ne bom navajal, saj so razvidni iz zapisnika. Nadalje citiram: Po daljši razpravi in neodločenem glasovanju ni prišlo do izbire, zato se zadeva preloži. No rekli boste, le kaj je tukaj narobe? Do tu je vse lepo in prav. To kar me moti, šele sledi!

OBJAVA:

*Dela in naloge: POMOČNIK SKLADIŠČNIKA SUROVIN
Zahtevana strokovna izobrazba: POKLICNA ŠOLA ZA BLA-
GOVNI PROMET (prodajalec)
Drugi pogoji: TEČAJ ZA SKLADIŠČNIKA
Delovne izkušnje: DVE LETI*

Preložena seja se je nadaljevala dne 17. 10. 1983. Za jasnejšo predstavo o delovanju Komisije za delovna razmerja DSSS bom citiral 6., 7. in 8. člen Poslovnika o delu komisije za delovna razmerja in sicer:

člen 6.: Za nemoten in pravilen potek seje skrbi predsednik komisije.

Pri tem predsednik ugotavlja:

- če je na seji potrebna sklepčnost,
- skrbi, da poteka seja po sprejetem dnevnem redu in skladno s tem poslovníkom,
- daje besedo članom komisije in drugim navzočim na seji,
- v opravičenih primerih dovoljuje članom komisije zapuščanje seje
- in izreka ukrepe zaradi motenja.

člen 7.: Individualni poslovodni organ ali zato določen poročevalec (vodja kadrovske službe) poroča o bistvu zadeve, o kateri naj bi odločala komisija.

člen 8.: Na podlagi poročila se razpravlja tako, da mora vsak razpravljalec praviloma dati predlog, kako naj se obravnavana zadeva reši. Svoj predlog lahko razpravljalec, dokler traja razprava, tudi umakne. Izjemoma lahko predsednik ali član komisije predlaga, da se razprava prekine in se o stvari glasuje, če smatra, da je vprašanje že dovolj pojasnjeno.

PRIJAVE:

1. HRIBAR Jakob, roj. 30. 5. 1949, stan. Jenkova 16, Kamnik.
Imenovani ima poslovodsko šolo in je bil prodajalec elektrotehničnega materiala od leta 1968 pri trgovskem podjetju „KOČNA“ Kamnik v poslovni enoti „Novotehna“, kjer je bil kasneje poslovodja poslovne enote.
2. DOLENC Marko, roj. 24. 7. 1963, stan. Parapatova 1, Kamnik, trenutno na odsluženju vojaškega roka v Karlovcu, domov se vrne v začetku decembra letos. Trgovsko šolo je končal leta 1982, prakso je opravil pri trgovskem podjetju „KOČNA“ in sicer tehnično stroko.
3. RODE Brigita, roj. 13. 2. 1967, stan. Gostičeva 67, Nožice. Končala je šolo za poslovnega manipulanta.
4. POTOČNIK Andrej, roj. 12. 12. 1967, stan. Županje njeve 25, Stahovica. Ima osnovno šolo in je nezaposlen.
5. VRANKAR Roman, roj. 31. 12. 1965, stan. Vilka Rožica 11, Kamnik. V letošnjem letu je končal trgovsko šolo – tehnične stroke.

Uvodoma je bilo ponovno ugotovljeno, da sta prišla v ožji izbor dva kandidata, med katerima je treba izbrati in odločiti, ker oba kandidata **izpolnjujeta pogoje**. Citiram del zapisnika: Mnenje nabavne službe je, da ima boljše pogoje tov. Hribar itd. . . . Žal iz zapisnika ni razvidno ali je to mnenje povabljenih članov ali članov komisije. Čeprav se da razumeti, da je to mnenje povabljenih članov (da ne bo pomote, tukaj še ne govorim o določanju). „Žal“ pa komisija navaja sledeče (citaj): Komisija je po zgoraj navedeni obrazložitvi smatrala, da je potrebno dati prednost nezaposlenim ter otrokom naših delavcev ter meni, da bi bil eden kot drugi sposoben opravljati navedena dela (konec citata). Menim, da je ta ugotovitev nesporna in če hočete tudi v skladu s politiko zaposlovanja. Nadalje je iz zapisnika razvidno (citaj): Mnenje komisije in mnenje nabavne službe se je razlikovalo, zato ni moglo priti do izbire (konec citata). Komentar prepuščam drugim. Zame je zadeva jasna. Sedaj pa pride tisto, za kar menimo, da je bilo vredno napisati ta članek. Zato bom ta del zapisnika vključno s sklepom citiral v celoti. Komisija je še kar naprej razpravljala in skušala najti skupno rešitev, ker se soglasja ni moglo najti, so skušali zadevo rešiti z glasovanjem. Po dvakratnem glasovanju tudi ni prišlo do odločitve, ker je bil izid glasovanja neveljaven.

- Izid glasovanja:
- glasovanje za Hribarja:
 - eden (1) ZA
 - eden (1) VZDRŽAN
 - dva (2) PROTI

25. člen Zakona o delovnih razmerjih:

Izbiri med prijavljenimi kandidati opravi delavski svet ali od njega imenovana komisija po postopku, določenem v samoupravnem splošnem aktu ter na podlagi listin ter drugih verodostojnih podatkov o tem, ali in v kolikšnem obsegu posamezni prijavljeni kandidati izpolnjujejo objavljene splošne in posebne pogoje za opravljanje del oziroma nalog, za katere želijo skleniti delovno razmerje z delavci temeljne organizacije.

O izbiri se mora sestaviti zapisnik, iz katerega mora biti razvidno, kakšni podatki so bili uporabljeni in razlogi za odločitev o izbiri.

Zaradi lažjega razumevanja v nadaljevanju moram citirati 10. člen Poslovnika o delu komisije za DR:

10. člen: Komisija lahko glasuje le, če je na seji navzočih najmanj 2/3 članov. O zadevah se odloča z večino glasov skupnega števila članov. Po glasovanju se ugotavlja ali je število „vzdržanih“ in „proti“ glasov večje od glasov „ZA“. Če je tako, se šteje, da je predlog zavržen oz. da odločitev ni sprejeta. Člani komisije ki se glasovanja vzdrže, morajo to obrazložiti.

Pa pogledjmo še konec (citat).

Ker nabavna služba vztraja in meni, da ima boljše pogoje tov. Hribar je bil dokončno sprejet:

HRIBOVŠEK Marinka

Med gobarji

Letni čas se nagiba v zadnji mrzli del leta, zato sem izkoristila še edino možno priliko in se z vnetimi gobarji podala na potep, pa čeprav samo v mislih, po širokih gozdovih, manjših z mahom poraslih gozdnih jasah, po obrobni travnikih in ob žuborečih potočkih in potokih. Potepanje je bilo čudovito, zlasti še zato, ker so bile košare s temi, tako cenjenimi dobrinami — gobami skoraj ob vsakem takem potepu bolj ali manj polne, čisto prazne pa prav nikoli.

Gobe so za večino nas bolj skrite in neodkrite, razen za prave gobarje, zato tudi nekateri moji sogovorniki ne želijo biti odkriti. Da njihovi želji ugodim sem pri sebi sklenila, da ostanejo vsi sogovorniki skriti, vsak pod svojim psevdonimom, ki sem jih poiskala med gobami — seveda užitnimi, ker so vsi O.K. fantje.

L. . . . je „KARŽELJ“ in pravi, da gobari že od malega fantiča, ko ga je oče jemal s seboj v gozd. Ker sem bolj strahopetna, sem ga povprašala, če ga

SKLEP: Glede boljših pogojev in predloga nabavne službe se z glasovanjem tri (3) proti ena (1) sprejme na dela in naloge POMOČNIKA SKLADIŠČNIKA SUROVIN tov. HRIBAR.

Sodišče združenega dela ne preverja utemeljenosti motivov, zaradi katerih ni bil izbran kandidat, ki je sicer izpolnjeval razpisne pogoje. Sodno varstvo je podano le, če je bil kršen postopek za izbiri ali če izbrani kandidat ne bi izpolnjeval pogojev. (SZD Sl. 813/82 z dne 20. 5. 1982)

Epilog najbrž ni potreben. Ali sem si zastavil pravilno vprašanje, pa si naj vsak posameznik odgovori. In še to, da do danes dne 8. 11. 1983 zapisnik ni bil v ničemer spremenjen. Toliko, pa kar bo — BO!

Cene

Zapisnik je, kot že ime samo pove, zapis o poteku in odločitvah seje. Praviloma se na prvi naslednji seji na začetku sestanka pregleda realizacijo sklepov seje in potrdi zapisnik. Če so v zapisniku navedeni netočni podatki, imajo člani komisije pravico in dolžnost zahtevati poravek zapisnika seje. Ali je kdo boljše informiran od članov komisije, da bi bilo potrebno zapisnik popraviti?

Je to izigravanje samoupravnih organov, če je Komisija za delovna razmerja DSSS na predlog nabavne službe z glasovanjem sprejela na delo delavca, ki ima boljše pogoje?

Izbira je bila izvršena po presoji boljših pogojev in socialnih razlogov.

Iz spl. kadr. službe!

Košara z gobami, ki jih je nabral „Karželj“

je pri gobarjenju kaj strah, ko hodi po vseh znanih in neznanih gozdovih. Kot pravi fant mi je odločno povedal, da ga ni strah, sicer se v gozd ne bi niti podal, zaupal pa mi je en neprijeten dogodek, ko se je kar dobro prestrašil zaradi gada, ker ga ni preje opazil kot šele takrat, ko je skočil čisto blizu njega, sam pa je bil takrat še celo v kratkih hlačah. Drugače se niti kač ne boji. Res pravi junak. Zanimalo me je, katere vrste gob so zanj zanimive? Ob tem, da nabira poleg nekaterih vrst gobanov, kot so jurčki, pšenični gobani, turki, še

kar dosti drugih gob. Iz skupine mušnic so zanj najboljše dežnikarice in karželjni, druge pa pusti zaradi sigurnosti naravi. Zanj so zanimivi tudi šampijončki, sirovke, golobice, grive in še nekatere druge dobre gobe. Zanimalo me je kaj naredi z nabranimi gobami. Določene sorte gob doma vložijo, nekaj jih posušijo, nekaj je pa za takojšnjo poslastico, zlasti še, če so med njimi dežnikarice in kakšne lisičke, pa tudi druge so zelo dobre, če jih pojemo kar sveže pripravljene. Če je bera gob obilna, so jih deležni še sorodniki ali prijatelji. Skupaj sva pohitela s košaro po gozdovih okoli Kamnika. Bogata z gobami je tudi okolica Šentjerneja na Dolenjskem, še zlasti karželjnov, ki spadajo ker med bolj redke gobe, saj jo je v okolici Kamnika bolj težko najti. Kljub pomanjkanju bencinskih bonov je res užitek tam nabirati gobe, seveda kogar ni strah medvedov in drugih gozdnih prebivalcev. „Karželj“ nabira gobe, kadar mu čas dopušča in ne vedno takrat, ko so za bero gob dani idealni vremenski pogoji. Zanj pomeni nabiranje gob — rekreacija, saj se pri tem giblje zunaj v svežem gozdnem zraku.

V enem izmed prvih dni novembra sem se pogovarjala s tremi vnetimi gobarji in bom še te „prekrstila“ za tale članek in tako bo K. . . „Šampinjon“, L. . . „Mavrah“ in Z. . . „Goban“.

„Goban“ išče gobane že od mladih nog, ko je začel zahajati v gozd s starim očetom od Palovč do Tunjic. Ko je začel s samostojnim gobarjenjem, je šel tudi v oddaljene kraje, seveda s svojim jeklenim konjičkom, po Tuhinjski dolini, Gornjem gradu, Dolenjski in Primorski. Najbolj mu je v spominu ostala bira pravih gobanov ali jurčkov pod Nanosom, saj je z njimi napolnil dokaj velik prtljažnik avtomobila in še na sedeže jih je naložil. Res ima človek malokdaj take sopotnike, nekateri pa nikoli. O tem dobrem plenu in dobri volji so jih bili deležni še prijatelji in znanci, pa tudi tujec je odšel domov z nekaj primerki takrat nabranih gob. Ker je tako obilna bera skoraj neverjetna in pogled nanjo povzroči hrepenenje po lastni taki sreči, so se znanci namenili iskati takšno srečo še sami. Po informacijah, ki so jih dobili od „Gobana“, da jih je nabral takrat na vrhu Kozjaka, so zato nekateri dodobra preiskali ves Kozjak, vendar je bil zaključek iskanja popolnoma brez uspeha v tej smeri, le čistega gozdnega zraka so se iskalci res naužili, vrnili pa so se z resnično „težkimi“ nogami in „lahkimi“ košarami.

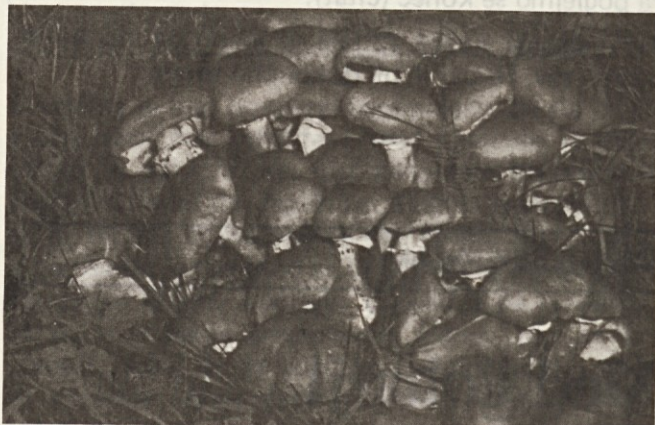
„Gobanu“ ni niti toliko do gob na mizi, kot do samega gobarjenja in do užitkov, ki jih doživlja ob iskanju oziroma najdbi teh skritih rastlin. V svojo košaro nabira jurčke, lisičke, golobice, dežnikarice, štorovke, sivke, ostalih pa ne nabira in jih pusti ostalim za bero. Morda nisem vseh, ki mi jih je povedal, niti napisala, no pa saj mu verjetno tudi te zadoščajo za na krožnik.

„Mavrah“ me je popeljal v še bolj pestro biro med gobami, saj so zanj poleg teh, ki jih včasih skupaj nabirata z „Gobanom“, zanimive še ježevke, sirovke, turki, kostanjevke, borovke, mavrahi, mar-

čevke. Ugotavlja, da traja nabiranje gob od srede aprila do novembra. Iz vsega tega ugotovim, da se moji gobarji pridno vključujejo tudi v čas stabilizacije, saj si tako sami priskrbijo marsikateri obrok, ki bi bil kot tak za marsikoga drugega „praznični obed“, če bi mu uspelo kaj takega dobiti na krožnik. Verjetno se tega vrli gobarji zavedajo tudi sami, saj takih dobrot, kot jih sami naberejo, v trgovini ni mogoče kupiti.

„Mavrah“ mi je zaupal, da zelo cenjeni in dobri mavrahi rastejo že aprila in maja na vlažnih, travnatih bolj senčnih mestih, kjer je v bližini voda ali pod jeseni in leskovim grmovjem. Tudi marčevka je bolj redka pomladanska goba. Najdemo jo kmalu zatem, ko skopni sneg in tja do maja. Raste pod mahom, listjem ali iglicami in jo zato včasih težko najdemo. Če jo pa dobimo pa zamenjava s kakšno drugo podobno strupeno gobo skoraj ni mogoča, saj raste takrat le ta in nobena druga, ki bi bila njej podobna. Pred leti so rasli ob Bistrici na Svilanitovem terenu mavrahi, sedaj so pa v parku le še štorovke. S temi se „Šampinjon“ ni strinjal, saj je našel lani tudi 2 marele, tam bolj zadaj.

„Šampinjon“ hodi nabirati gobe proti Tunjicam, proti Gorenjski in Primorski. Tudi „Šampinjona“ v gozdu ni strah, povedal pa je, da se je zgubil v Tuhinjskih gozdovih. „Šampinjon“ si je osvojil še

Štorovke — pa ne iz našega parka . . .

več korajže pri nabiranju gob, saj nabira tudi take, ki jih „Karželj“, „Goban“ in „Mavrah“ puste drugim. Ugotavljam, da je „Šampinjon“ tudi dober kulinarik, saj mi je pripovedoval, kaj vse se lahko naredi iz gob. Naj nekaj tega naštejemo: gobova juha, pražene, ocvrte in pečene gobe, gobova omaka, gobe na žaru, gobovi zrezki, gobova rižota, gobova solata, gobe z jajci, gobe s krompirjem, nadevane gobe, dušene gobe. Lahko imamo gobe spravljene tudi v skrinji ali pa jih vložimo v kis. Priznam, da so se mi začele cediti slinice in da sem jih, ob mislih na vse te specialitete, kar debelo požirala. Prepričana sem, da se bo kaj podobnega zgodilo še kakšnemu bralcu.

Pogovor o gobah se je nadaljeval, na vrsti je bila tintnica, ki je sicer dobra goba, vendar se po jedi te gobe vsaj 24 ur ne sme užiti nobenega alkohola, ker nastopijo v nasprotnem primeru motnje oziroma

lažje oblike zastrupitve. Menda pa so vse gobe po malem strupene in jih na en mah ne smemo preveč jesti, ker so pretežke za prebavo, dasiravno s kuhanjem precej teh stranskih učinkov izgubijo. Tudi v jeseni tako iskane štorovke so težke za prebavo in jih je treba vreti dalj kot druge gobe. Dežnikarice so najboljše pohane ali pečene. Vsi pa so priznali, da se še najbolj razvesele jurčkov, ki je med nami najbolj poznana in najlepša goba. Tako je „Goban“ v Kamniški Bistrici pred leti našel 1 kg in 65 dkg težkega ajdovčka, letos jih je pa nabral nekaj čez 15 kg, „Mavrah“ pa samo kakšne 3 kg, ker je precej manj gobaril, kot pretekla leta in tudi „Šampinjon“ se ni pohvalil z množično biro. Pri tem so šteli le gobane in ne drugih gob.

Ugotovila sem, da vsak malo skriva svoje terene in da raje pokaže kam drugam, kot pa resnično na svoj teren. So pa tudi navihani ti gobarji, saj je eden, na enem takem skupnem pohodu za gobami, našel slepca in ga dal drugemu skrivaj v košaro. Mislim, da so gobarja za trenutek prevzeli neprijetni občutki, ko je zagledal kačo v svoji košari, čeprav je kasneje

ugotovil da je kača v njegovi košari le pohleven slepec. Obujali so še spomine na bolj bogato bero iz preteklih let, ko so zagledali po 20 ali še več gobanov na enem kraju. Pravijo, da gredo nabirat gobe ob vsakem vremenu, pa naj bo dež ali sonce, če smatrajo, da so ugodni klimatski pogoji za rast gob. Zamikalo me je, da bi z njimi „povandrala“ in morda tudi našla kakšnega tako iskanega gobana. Vidim, da res niso preveč sebični in so mi dali upanje, da se jim lahko prihodnje leto pridružim pri kakšnem takem pohodu za gobami. Upam, da bodo besede tudi uresničene.

Se marsikaj zanimivega so mi povedali, med drugim tudi to, da nihče od njih še ni imel kakšnih neprilik zaradi zamenjave užitnih gob s strupenimi, kar je ponoven dokaz, da so res pravi gobarji. Priznam tudi, da ne znam vsega tako „živo“ spraviti na papir, kot so pripovedovali. Upam, da mi bodo „gobarji“ in bralci to oprostili.

Urednika prosim, da z objavo slik predstavi moje današnje sogovornike, da bomo še mi spoznali, kakšen je šampinjon, karželj, mavrah in goban.

Karželj

Šampinjon

Goban

Mavrah

Izlet mladih v Kočevje

V okviru sodelovanja z Osnovno organizacijo ZSMS „Tekstilane“ iz Kočevja, smo se mladinci iz Svilana drugo soboto v oktobru zbrali pred našo DO in se z malim avtobusom odpeljali proti Kočevju. Na poti smo se za krajši čas ustavili v Ribnici, mestu znanem po suhi robi in lončarstvu in se sprehodili po prijetnem naselju.

Pred Tekstilano smo prispeli ob dogovorjenem času, kjer so nas mladinci iz Tekstilane v velikem številu in z nestrpnostjo že čakali pri vratarju. Snidenje je bilo še toliko prirčnejše, ker smo se že poznali iz prvega srečanja v Kamniku.

Tovarna žal tisto soboto zaradi redukcije električne energije ni obratovala, toda vseeno so nam mladi obljubili, da nam bodo posamezne dele tehnološkega procesa izdelave odej spravili v pogon in nam s tem pokazali značilnosti svoje proizvodnje. Po krajši predstavitvi DO smo začeli z ogledom nove „open end“ predilnice volnene in sintetične mikanke, katera je njihova najnovejša investicija. Nato smo si ogledali barvanje prediva v masi, staro predilnico s prstančnimi predilniki, tkalnico odej in najpomembnejši obrat v Tekstilani – kosmatilnico in šivalnico, kjer na videz zelo groba odeja s statev dobi svojo mehko in obliko, ki je znana pod oznako medvedka, zaščitnim znakom Tekstilane. Ogledali smo si tudi obrat taftinga za izdelavo tafting posteljnih pregrinjal.

Mladi na pikniku

Po ogledu smo se vsi skupaj dobili v njihovem obratu družbene prehrane, kjer smo se ob soku in sendviču lahko še podrobneje seznanili z njihovimi težavami in problemi v sami proizvodnji in v mladinski organizaciji. Kot vse delovne organizacije tudi njih pestijo izredno velike težave z nabavo surovin in repromateriala., tako da je v krajših obdobjih stalo tudi do 50 % proizvodnje. Čeprav so največji izvozniki v občini in med največjimi v

tekstilni industriji Slovenije, si s tem še vseeno ne morejo zagotoviti tekoče nabave materiala iz uvoza. Na račun izvoza imajo velik izpad dohodka, da s tem ne morejo pokrivati niti svoje enostavne re-produkcije, ki bi jim zagotavljala kolikor toliko normalno obratovanje. Zastarelost in slabo dolgoročno načrtovanje razvoja proizvodnje, neustrezno nagrajevanje in velik izvoz, so med glavnimi vzroki, ki so pripeljali preko 500 zaposlenih v Tekstilani med najslabše plačane delavce v občini in tudi republikli. Povprečni osebni dohodek je še v mesecu septembru znašal okrog 12.000.— din, s tem, da je prejelo preko 40 % zaposlenih pod stari milijon. Že ob samem ogledu tovarne smo opazili izredno slabe delovne pogoje delavcev in bili hkrati ponosni, da pripadamo delovni organizaciji, ki je v veliki prednosti ne samo pred Tekstilano, temveč tudi pred večino drugih delovnih organizacij.

Življenje mladinske organizacije v Tekstilani je ob takih težavah še pomembnejše in odgovornejše. Edini so si v tem, da za bodočnost prav vsi enako odgovarjajo. Zavedajo se, da predstavljajo generacijo, ki bo morala počasi prevzemati breme družbenega razvoja in si s tem bolj želijo enakovrednega sodelovanja z vsemi družbenopolitičnimi organizacijami v DO, predvsem mentorske pomoči OOKZ, vendar ne samo v praznih obljubah in besedah, kakor je bilo nekoč, temveč ob idejah in napotkih, kako naj bi gradili bodočnost. Ni dovolj in pošteno se postavljati na pozicije kritizerstva, pri tem pa prav nič storiti, da bi se mladim Tekstilane pomagalo pri delu. Mladi se zavedajo, da so storili manj, kot jim dopuščajo njihove možnosti, ne strinjajo pa se, da niso naredili ničesar. Pri vsem tem pa še preveč čutijo mačehovski odnos do mladine.

Čas nas je že priganjal, tako da smo se skupaj z gostitelji odpravili na ogled mesta Kočevja. Ogledali smo si rudniško jezero, kjer so še pred manj kot desetimi leti kočevski rudarji izkopavali premog in je sedaj na tem mestu veliko jezero, ki je postalo velik izziv tamkajšnjim turističnim delavcem. Z velikim zanimanjem smo se podali v Kočevsko Reko, kjer je bil pred štiridesetimi leti od 10. do 12. oktobra 1943 — v tiste dni svobodni Reki, prvi kongres Zveze slovenske mladine, prvi mladinski kongres, ki se je zbral neposredno po zgodovinskem zasedanju prvega slovenskega demokratičnega in ljudskega parlamenta — zbora odposlancev slovenskega naroda. Lepo urejen muzej NOB na kočevskem in okolici ter dvorana, kjer sta se odvijala dva pomembna zgodovinska dogodka slovenskega naroda pred štiridesetimi leti, je napravilo na nas poseben vtis.

Že nekoliko utrujeni in lačni smo se nato v poznih popoldanskih urah odpeljali v nekaj kilometrov oddaljeno brunarico na kočevskem smučišču, kjer smo se ob skrbno pripravljenem zabavnem programu zdražali pozno v noč.

Ob slovesu smo si trdno obljubili, da naše sodelovanje negujemo in še poglobimo, tako da se drugo leto že v spomladanskih mesecih dobimo tudi na športnem srečanju v Kamniku.

Navkljub težavam, ki so nas pestile ob zbiranju prijav za izlet mislim, da je vsak udeleženec s seboj prinesel lepe vtise iz izleta in se s tem obvezuje, da v bodoče ne bo več pasivni opazovalec mladinske

TAJČ Peter

Koristno s prijetnim na Rabu

Septembra smo se Svilanitovi gasilci odpeljali na Rab, kjer smo načrtovali srečanje z domačimi gasilci, poleg tega pa smo želeli opraviti še pregled požarne varnosti počitniškega doma ter urediti dom in okolico po razburljivem dopustovanju.

Odpeljali smo se iz Kamnika takoj po 14. uri in se skozi Ljubljano podali proti gričevanti Dolenjski mimo Ribnice, Kočevja, Broda na Kolpi, kjer smo napojili žejna kombija z gorivom, da pa bi ne bilo nevoščljivosti, smo se tudi mi okrepili z jedačo in pijačo, nato pa smo jo mahnili naprej po serpentinasti cesti navzgor preko Delnic in naprej do Gornjega Jelenja. Tu smo se sputili navzdol po vijugasti cesti proti morju nad Bakarskim zalivom do Crikvenice, kjer smo po zapletenih vzponih in spustih nujno potrebovali počitek. Okrepčali smo se s pivom in sladoledom, ker je bila temperatura „morska“ in sonce je imelo še svojo moč. Nato smo jo mahnili naprej proti Jablancu, kjer smo se vkrcali na trajekt in po mirnem morju pripluli na otok Rab. V Svilanitovem počitniškem domu nas je s pristrčno dobrodoščilico pričakal upravnik France, po namestitvi v sobah pa sta nas Mira in Dragi že vabili na krepko večerjo, ki nam je odlično teknila. Po večerji smo še posedeli v jedilnici in v prijetnem pogovoru je večer hitro mineval, dokler nas utrujenost po naporni vožnji le ni pripravila do zasluženega počitka.

Naslednje jutro nas je poklical k zajtrku Golobov petelin z zateglim „kikiriki“. Po zajtrku smo se odpeljali v Kampan, kjer je bilo med vojno taborišče slovenskih internirancev, večinoma z Dolenjske, Notranjske in Primorske. Tam so umirali naši vojaki v nemogočih življenjskih razmerah, predvsem zaradi lakote in bolezni. Spominski kompleks je lepo urejen in vsaka znana žrtev ima svoje obeležje in teh je zelo veliko. Malce pa smo bili vendarle razočarani nad slabo vzdrževanim spomenikom naših slovenskih žrtev na Rabu. Pri povratku smo si ogledali še muzej, ki je v starem samostanu. Od tam smo nadaljevali pot v mesto Rab na srečanje z gasilci. Najprej smo si ogledali njihovo gasilsko tehniko v gasilskem domu, potem pa smo se

organiziranosti v Svilanitu, da bo svoje vtise prenesel na svoje vrstnike, da se bodo še aktivneje vključevali vse akcije OO ZSMS v naši delovni organizaciji.

odzvali povabilu na razgovor, saj nas je zanimala njihova organiziranost in delovanje. Njihovo DVD Rab (dobrovoljno vatrogasno društvo) je bilo ustanovljeno 1946. leta. Deluje popolnoma na prostovoljni bazi, osebni dohodek za svoje delo dobi le dežurni gasilec, ki je zadolžen tudi za gasilsko tehniko. Glavni poudarek njihovega dela je na preventivi, za katero so dobili že več priznanj. V obdobjih, ko je nevarnost požarov večja, pošiljajo patrolje na teren in obhode v okoliške gozdove, to delo pa je prostovoljno. Gasilski dom so si zgradili s prosto-

Posnetek z Raba

voljnimi prispevki in „udarniškim“ delom. Na Rabu so še tri gasilska društva, pri gašenju gozdnih požarov pa sodeluje celotno prebivalstvo. Na zaključku razgovora smo si izmenjali skromna darila in si izrekli željo, da se še srečamo. Za slovo smo se še fotografirali pred njihovim gasilskim domom.

Da bi se našima kuharicama ne zamerili, smo se brž odpravili na kosilo, potem pa smo imeli „voljno“. Najbolj korajžni so se odpravili na kopanje (vreme ni bilo najboljšje), „ta marot“ pa so se odpravili nabirat žajbelj in ga nabrali toliko, da ves Kamnik ne bi smel biti prehlajen celo zimo.

Soboto smo izkoristili za ogled mesta Rab, nekateri za kopanje, drugi za šport, kaor je kdo želel. Po večerji smo se še zavrteli, tako da je dan kar prehitro minil. A kaj, ko vse lepo hitro mine.

V nedeljo, po zajtrku smo pregledali dom, urejanja okolice pa smo se lotili z največjo pridnostjo. Upravnik France nas je pred odhodom domov pohvalil, saj smo delo hitro in dobro opravili. Še obvezno fotografiranje pred domom, pa trikrat hura za upravnika in že smo se odpeljali po isti poti nazaj proti Kamniku.

Bili smo v Ribnici

Bil je lep septembrski dan, kakor nalašč za izlet. To je bil 15. september, dan, ki je bil določen za izlet upokoјencev Svilanita. Število upokoјenih članov kolektiva naraščā, zato smo morali na pot z dvema avtobusoma.

Avtobusno podjetje Kompas nam je poslalo dobre avtobuse tako, da je bila vožnja prijetna. Glavni cilj izleta je bila Ribnica, mesto, ki je vsem poznano po „suhi robi“, vendar je bila naša prva postaja v bližini Litije, kjer smo si ogledali grad Bogenšperk. Prijazna vodiča zakonca Možina sta nas popeljala po gradu in nam obrazložila zgodovino dogajanja na tem gradu vse do današnjih dni, ki je v večji meri povezana z življenjem in živlјenskim delom Janeza Vajkarda Valvasorja. V gradu je razstavljena ročna tiskarna, ki jo je uporabljal za tiskanje knjig, katera je še vedno uporabna. Obiskovalci na željo lahko lastnoročno odtisnejo spominsko sliko gradu Bogenšperk. Kar premalo časa smo se zadržali, da bi videli in slišali vse zanimivosti gradu.

Proti Bogenšperku

Morali smo naprej, ker smo imeli v Štorovjah naročeno malico. Malce smo bili zaradi strnjeneга programa že v zamudi, vendar na izletu tega ni jemati preveč strogo. Beseda je tekla o sedanjih dogodkih in življenju, ki ni več vsakodnevno in tesno povezano z življenjem v tovarni; misli pa so zašle tudi v preteklost v obojanje spominov na dogodke, ki so jih preživeli naši upokoјenci skupaj v času nastanka in razvoja delovne organizacije.

Gostilna Kovačič ima še posebno zgradbo, kjer smo bili lahko vsi skupaj, zato je direktor TOZD Frotir izkoristil priložnost in spregovoril o trenutnem poslovanju, delu in tudi težavah, ki so spremljevalke današnjega časa.

Pot nas je nadalje vodila do Muljave, kjer smo z avtobusi postali pred Obrščakovo gostilno. Deset minut v breg, pa smo se posedli pod jablanami pred domačijo pisatelja Josipa Jurčiča. Oskrbnik muzeja

je lepo opisal zgodovino povezano z rojstvom in življenjem Josipa Jurčiča ter njegovo družino. Posebno pozornost je pritegnila tudi polharska razstava, ki so jo postavili ravno v tednu našega izleta. Na domačiji — v muzeju stoji tudi kašča, v kateri je živel junak iz Jurčičevega Desetega brata — Krjavelj. Posebnost je tudi prostor za letne gledališke predstave, ki jih uprizarjajo gledališki ansambli iz širše Slovenije.

Peljemo se skozi Velike Lašče, mimo odcepa za Sodražico in že nas veliki reklamni „suhorobarski“ rekviziti opomnijo, da bomo vsak čas v Ribnici.

V Sodražici

Ogled muzeja suhe robe je skoraj nujnost, saj zanimivi razstavljeni izdelki ter naprave za izdelavo le-teh, ponazarjajo eno glavnih dejavnosti Ribnice in okolice v preteklosti. Potem se popljemo še do lončarja, kjer si kupimo nekaj lončenih spominkov. Lončar demonstrira izdelavo lončene posode, kjer mu za oblikovanje služijo predvsem prsti.

V Sodražici je bil že čas za kosilo. Malo smo kasnili, tako da je bil „birt“ že malce nejevoljen. Vendar je bila postrežba zelo dobra. Po dobri kapljici so se še bolj razvezali jeziki, šale so krožile, pa tudi zapeli smo. Dobro jo urežejo ta naša dekleta in fantje.

Veselje je bilo na višku, ko smo se pred gostilno prijeli za rame, naredili velik krog in zapeli; da se je vedelo, da so v Sodražici Svilanitovci.

Žilca nam ni dala miru, da se ne bi na poti nāzaj ustayili še pri Narobetu v Trzinu, kjer smo pravzaprav zaključili naše popotovanje tega dne.

Priporočamo kvalitetne in
ekspresne storitve kemičnega
čiščenja!

Kemična čistilnica
PUCELJ ing. FRANCE
Titov trg 8, Kamnik

O vedri sodelavki Štefki

Čas neusmiljeno teče in tako se nam je odmaknil tudi čas, ko smo se poslovili od naše Štefke Zorman, snovalke v DE tkalnici. Štefka si bo morda mislila: res pozno so se spomnili name, zato pa imam večje zagotovilo, da še vedno nisem pozabljena.

Štefka se je pridružila številni Svilanitovi družini nekje v letu 1959 v obratu v Šmarci najprej kot previjalka votka, zatem je bila premeščena na novi votkovno navijalni stroj ASE. Ker pa so napredovanja po pravilu le za boljše delavce, se je le tem pridružila tudi Štefka ter bila premeščena na še bolj zahtevno in odgovorno delo snovalke. To delo je vestno opravljala tudi po preselitvi iz Šmarce na Perovo oz. Kovinarsko 4. Imela je izreden čut odgovornosti in kadarkoli sem se ji iz kateregakoli razloga približal, ko je bila pri svojem delu, me je vedno zaskrbljeno vprašala, če le ni morda ona kaj pogršila pri svojem delu in če so osnove v redu.

Drugače pa je bila od sile vedra ženska oz. delavka. Vedno je znala s svojim vedrim nasmehom spraviti v dobro voljo tudi ostale sodelavke v oddelku. Kljub vsem težavam, s katerimi se sooča žena, mati in delavka obenem, ni pozabila na šalo in dovtipe, s katerimi je vnašala dobro voljo med sodelavce v oddelku.

SKAMEN Ivana

Hvala za 35 let

O naši prekaljeni tkalki Petje Mari smo v zadnjem „Tekstilcu“ že pisali, a ker se je Mara po 35 letih od Svilanita poslovila že meseca junija, še dve, tri besede za slovo.

Kot kmečko dekle se je leta 1948 zaposlila v tkalnici svile v Mekinjah, pogumno premagala vse začetniške težave in ostala zvesta svoji, nekoč zastareli a zdaj moderni tkalnici, do konca. Na tisoče in tisoče nitk se je stkalo v tem času in med temi, nešteto veselih in žalostnih dogodkov, ki so Mari veselili ali grenili njene delovne dni. Mara je od leta 1974 izdelovala galirunge in tu dočakala upokojitev.

Meni je Mara najbolj ostala v spominu, ko je kot statua ponosno stala, oblečena v narodni noši v

Ko sem jo zadnjič srečal na izletu upokojencev, sem ugotovil, da je kljub upokojitvi ostala še vedno tista prava Štefka, prav nič starejša, še pomladila se je in to je znak, da je včasih delo tudi koristno. Pravila mi je, da se na široko razdaja svojim vnučkom, še bolj streže svojemu možu in kar najbolj skrbi za svoj vrt in gospodinjstvo. Rad ji verjamem ko mi pove, da ji ni nobena stvar pretežka, ker dela z voljo. Štefka, lep nauk si mi dala in tega prenašam ob tej priliki tudi ostalim, ker je zelo koristen.

Štefki dolgujemo zahvalo za milijone metrov previtih in nasnovanih niti in za vso njeno dobro voljo in nasmeh, ki se prepleta s spominom na dni, ko je bila še redno v naši sredini.

Naj se ob tej priliki v imenu sodelavcev še enkrat zahvalim Štefki za njen prispevek, ki ga je dala za naše skupne cilje in ji zaželim, da ostane zdrava in vedra v krogu svojih, katerim se je sedaj zapisala, zares še mnogo let!

krogu tistih, ki z delovno organizacijo praznujejo „rojstni dan“ tovarne. V temnih očeh so ji žarele iskre, izpod avbe pa gledali črni kodri. Takšna je naša Mara — preprosta, vendar ponosna, skromna in delavna in zdi se mi, da je bilo oblačilo starih običajev kot nalašč zanjo.

Mara se je od sodelavcev poslovila s pristrčnim in bogatim srečanjem. Nič ji ni bilo dovolj dobro za njene sodelavce in tudi njim je bilo za Maro ob slovesu težko.

Mara se ni odzvala vabilu na srečanje ob 35-letnici tovarne. Morda doživetja, ki ji je grenilo zadnje dni dela v tovarni še ni prebolela. Tista nesrečna sedmi-

SKAMEN Ivana

Tiho je šlo mimo nas Stanetovih 20 let

Srečevali smo ga dan za dnem. Moža, trdega koraka, rdečih lic in prijaznih oči. Tih in skromen je bil 20 let med nami. Marsikdo izmed nas ni vedel, da dan za dnem, v soncu, dežju in snegu prihaja iz svoje domačije v palovčah. Predvsem so to vedeli njegovi najbližji sodelavci iz ptice, ki so mu se petjem krajšale dolgo pot na delo. Marsikdo izmed nas ga tudi ni videl, kako se je trdega, na videz nič trudnega koraka zopet vračal z dela na svojo zemljo, ki je že čakala pridnih rok.

Staneta se sodelavci spominjajo kot vestnega in prizadevnega sodelavca ter priljubljenega tovariša. Čeprav preprost človek, se je v dolgoletnem delu toliko strokovno usposobil, da je v zadnjih letih predvsem na področju skladiščenja kemikalij in barvil natančno vedel naložiti „ta pravo“ za barvarno.

Stane je ljubil red in čistočo, zato je bil glavni v skladišču, ki je skrbel, da je vsaka stvar našla svoje

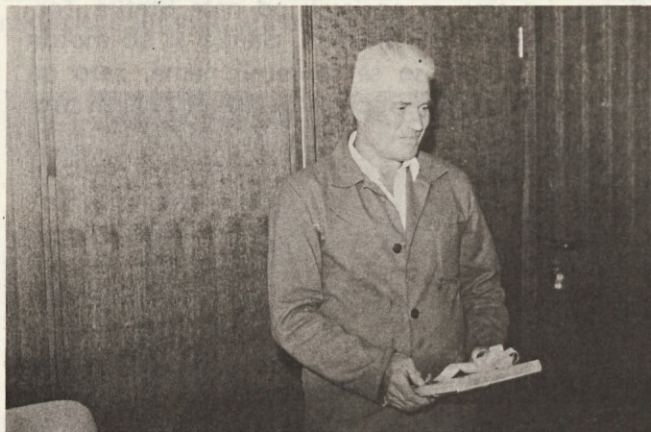
REMS Jelka

Tudi doma je lepo

Štefkina prva zaposlitev je bila v Tosami Domžale, kjer je bila zaposlena 16 let. Z leti, ko si mlado dekle ustvari družino pa ji je pot iz Kamnika do Domžal postala predolga. Začela je iskati službo, ki bi bila bližja njenemu stalnemu bivališču. Tako se je leta 1963 zaposlila v tovarni Svilanit. Začela je delati v šivalnici kot adjustirka brisač. Kasneje pa, ker je znala šivati, je bila premeščena na robljenje brisač, kjer je ostala vse do zadnjega dne svoje zaposlitve. sama pravi, da so bili pogoji dela včasih popolnoma

ca, s katero je bilo ocenjeno njeno delo, ji je kot kamen ležala na srcu.

Mara, vas bo potolažilo mnenje, ki zanesljivo ni osamljeno, da za vaše dolgoletno delo ni dovolj visoke ocene, s katero bi ga lahko nagradili? Bo kamen na občutljivem srcu lažji, če vam še enkrat izrečemo iskreno HVALA za vaših 35. let?

mesto, predvsem pa smeti in nesnaga v smetnjaku. Sploh je o Stanetu težko pisati. Miren in tih, kljub kar močni fizični konstrukciji, je bil skoraj neopazen, a vendar ga je bilo čutiti povsod. Bil je kot mravlja. Nikoli ni zamudil na delo, nikoli se ni kregal ali godrnjal, zato je tudi tako tiho šlo mimo nas njegovo dolgoletno delo.

Lahko bi mu napisali hvalospev, a ker nismo pesniki, mi ob odhodu lahko rečemo toplo in iskreno: HVALA. A naše želje, da bi ostal še veliko let srečen in zadovoljen na svoji rodni domačiji, ki jo tako ljubi, naj se izpolnijo, saj si to zasluži.

drugačni kot danes. včasih so dekleta in žene poprijele za vsako delo. Delali so tudi „udarniško“ marsikatero nedeljo.

Na moje vprašanje, če ji je ostal v spominu kakšen izredno vesel ali žalosten dogodek, se je samo nasmehnila. Pravi, da se izredno dobro spominja, kako je bila razočarana ob sprejemu v delovno razmerje, saj je imela Štefka precej ploska stopala. No kljub tej „napaki“, je bila sprejeta na delo. Zelo je bila vesela, ker je lahko delala zaradi varstva otrok samo v popoldanski izmeni.

PIRC Irena, HUBAD Anka

Upokojil se je tudi Kotnik Peter

V letošnjem letu je odšel v pokoj Kotnik Peter, naš dolgoletni član kolektiva. Vse njegovo delo je bilo vezano na tovarno Svilanit.

Njegova prva zaposlitev je bila v tkalnici svile v Mekinjah kot tkalec. Vmes je bil vpoklican k vojakom, po vrnitvi pa je spet delal kot tkalec svile, nato pa kot pomočnik tkalskega mojstra. Ves ta čas je bila tkalnica še v stari zgradbi v Mekinjah, leta 1965 pa se je tudi ta obrat preselil na Perovo. Zaradi nerentabilnosti nekaterih svilenih artiklov so del proizvodnje svile popolnoma ukinili, ob tem pa je nastopil tudi problem odvečnih delavcev, med katerimi je bil tudi tov. Kotnik. Premeščen je bil v tkalnico frotirja, kjer so ga zaposlili na raznašanju votka in snemanju blaga. Ker mu zdravje ni več dopuščalo dviganja težjih bremen, je bil leta 1968 zaradi zmanjšanja delazmožnosti premeščen v šivalnico na adjustiranje brisač. Kot se je kasneje izkazalo, tudi to delo ni bilo sprejemljivo za njegovo zdravstveno stanje, zato je čez čas opustil to delo in

ZVER Jože

Pozdravite moje, vse!

To so bile besede našega najbolj svežega upokojenca Klemenc Antona, ko sem ga zapustil po kratkem obisku, katerega namen je bil kratek pogovor z njim. Pri njem sem bil ravno na njegov enainpe-

Sedaj, ko je doma v krogu svojih domačih, se bo malo več posvetila pletenju, ker ji je včasih za to vedno zmanjkalo časa. Pravi, da ji prav gotovo ne bo dolgočasno, saj ima ob sebi sina, ki hodi v četrti razred osnovne šole in še vedno rabi mamino nežno, včasih pa tudi trdo roko.

Štefka, želimo vam še veliko veselja ob pletenju in vzgoji svojega šolarja.

premeščen je bil na lažje, sedeče delo – na čiščenje brisač. To je opravljal vse do leta 1979, ko je bilo to delovno mesto ukinjeno. Zanj so se v okviru delovne organizacije iskale možnost-zaposlitve na čimbolj podobnem delu. Zaradi velikega škarta na metražnem blagu se je ustanovilo delovno mesto popravilo napak na surovi metraži, kamor je bil Kotnik razporejen. Ta razporeditev se zanj ni pokazala kot najbolj posrečena, ker je pogojevala preveč manipulacije z blagom in tudi napake se niso dale dovolj učinkovito popraviti. Ker pa se mu je zdravje še naprej slabšalo, ga je zdravniška komisija predlagala za invalidsko upokojitev.

Tovarišu Kotniku želimo še vnaprej veliko zdravih in zadovoljnih let!

tdeseti rojstni dan, ki ga je praznoval v krogu domačih. V kratkem klepetu mi je nanizal svojo delovno pot v Svilanitu, ki je bila dolga kar 28 let.

V Svilanitu se je zaposlil 9. 6. 1955 in to še v obratu v Mekinjah, kjer je opravljal kombinirano vratarstvo in kurirsko službo. V tistem času je prebolel zelo hudo pljučno bolezen, tako da je bil celo leto v bolnici. Pravi, da so bili to zanj najtežji časi, kolikor se spomni. Nato se je preselil v takoimenovani četrti obrat na Perovem (današnji Svilanit), kjer je bila kotlovnica in tkalnica, ki jih je varoval.

Zaradi prepovedi nočnega dela iz zdravstvenih razlogov je prešel na delo zabojarja v Jugopamuku, kjer so se zbirali izdelki iz Šmarce, Mekinj in Perovega za odpremo kupcem. Tu je pomagal občasno tudi v adjustirnici in včasih v tiskarni v Mekinjah. Ob združitvi v enotno locirani Svilanit na Perovem je bil ponovno v zabojarji v času skladiščnika Goloba in nato dokončno kot kontrolor v skladišču

IN MEMORIAM

PLEVEL CIRIL

Že pred letom in pol, ko je odhajal naš sodelavec Ciril v invalidsko upokojitvev, smo se težko sprijaznili s tem, da ne bo več stalno med nami. Še težje pa smo sprejeli vest, da nas je za vedno zapustil in da se tudi v času obiskov upokojencev v tovarni ne bomo več srečali z njim.

Ciril je bil zelo priljubljen med svojimi sodelavci. Kljub bolezni, ki ga je spremljala zadnja leta, si je na delu zelo prizadeval, da bi svoje naloge dobro in hitro izvršil. Svojo bolezen je prenašal sam in ni nikoli tarnal, pač pa je bil vedno dobro razpoložen.

Med nami je preživel celih štiriindvajset let in bil nam je vseskozi priljubljen kot dober sodelavec, tovariš in človek. Takega bomo ohranili v našem spominu.

Sodelavci

gotovih izdelkov od časa skladiščnika Slavka Šuštarja pa do upokojitve 16. 7. 1983.

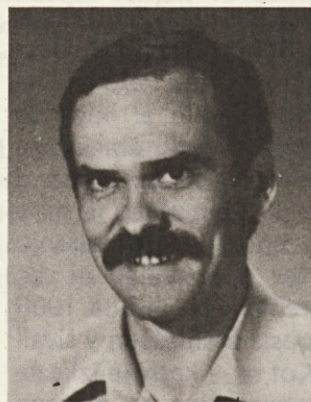
Na vprašanje, kaj ga je najbolj prizadelo, je rekel, da se je vedno trudil slabe stvari in dogodke hitro potlačiti v pozabo, kolikor se le da. Zelo dobro pa se spominja lepih trenutkov kot so udarniško delo, ko so urejali tovarniško dvorišče, ob izgradnji stare uprave, urejanje prostorov za balinanje, ki nikoli niso sicer dalj časa služili namenu in ostalih športnih in drugih srečanj.

Ko sem ga tako poslušal, se je znova potrdilo moje prepričanje, da ni važno, kako težki so časi, ampak je precej bolj pomembno, da so ljudje složni, da je med njimi dobra volja in zavest, da se kljub težavam z druženi močmi in nesebičnostjo da vse doseči – tudi tisto, kar imenujemo sreča.

Tako približno je Tone predel niti spominov. Danes pravi, da je še kar zadovoljen upokojenec, ki rad obdeluje nekaj zemlje za povrtnino, ki je vse bolj dragocena, rad še naprej spremlja dogajanja na nogometnih terenih in uživa zasluženost po 40-letih in devetih dneh dela v proizvodnji.

Želim mu ob njegovem rojstnem dnevu, da mu bo ta mir ostal še dolgo, dolgo časa in verjamem, da se mi ob tej želji pridružujejo vsi bivši sodelavci.

BORŠTNER MARJAN

Kako težko nam gre beseda iz ust, črke na papir, ko pa ne moremo dojeti, da nas je za vedno zapustil sodelavec, ki je še včeraj bil z nami, s tistim prijaznim nasmehom na licih in tovariško besedo na ustih. Kdo od nas bi lahko slutil, da je bil to naš zadnji skupni delovni dan. Med nami je bil Marjan samo 5 let, a po priljubljenosti, vest-

nosti in prizadevnosti med sodelavci ni zaostajal za tistimi z najdaljšim delovnim stažem. Nikoli ni tožil o problemih ali težavah, zato nam je njegova smrt še toliko težje razumljiva. Boleča je odjeknila v nas vseh in nas globoko pretresla.

Za Marjanom ostaja tudi prazno mesto v vrsti prostovoljnih gasilcev. Od vsega začetka je bil z njimi, vedno med najvestnejšimi in najprizdevnejšimi.

Marjana ni več med nami, a še dolgo bo ostal nanj spomin, kajti človeka, kot je bil on ni mogoče pozabiti.

Sodelavci

Za las ob pokal

Teden dni pred tradicionalnim srečanjem športnikov Dekorativne, Induplati in Svilanita nam je čudovito sončno vreme obetalo, da bo srečanje zelo prijetno v lepem sončnem dnevu. Zadnjo noč pa se je vreme spremenilo in lilo je tudi ves naslednji dan kot iz škafa. Kljub temu smo se razpoloženi podali na pot v Jarše, kjer je bilo srečanje organizirano.

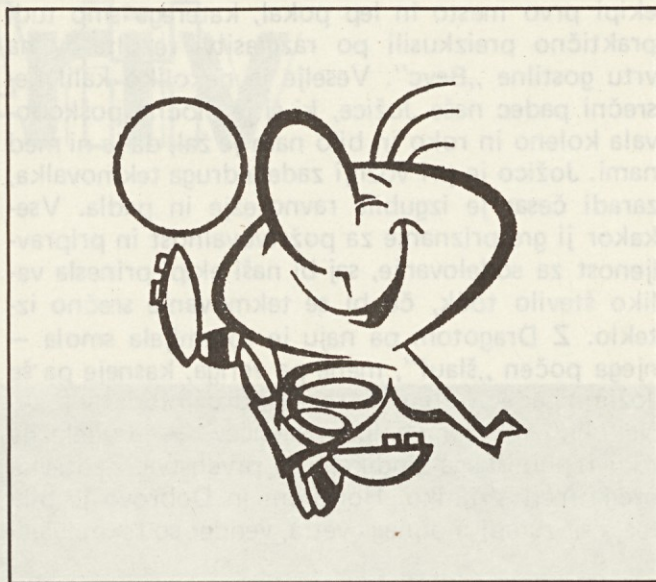
Najprej so odšli na stezo kegljači, ki so pričeli s tekmovaljem že uro pred uradnim začetkom. Nogometaši so jim zavidali, saj jim ni bilo ob misli, da se bodo morali že tretje leto zapored poditi za žogo po dežju, nič kaj prijetno. Ker pa takšne misli hitro skisajo razpoložjenje, so jih odrinili stran in se skupaj z ostalimi predstavniki naše ekipe podali vsak na svoj teren.

Kegljačem se je obetala solidna uvrstitev po tem, ko je Goričanov Jože slavil kot najboljši kegljač (407 kegljev), strelcem in strelkam pa prav tako in se jim očitno po rezultatih sodeč kljub tekmovalni tremi niso preveč tresle roke. V namiznem tenisu sta se zelo dobro odrezala Jože in Hasib, med tekmovalkami pa ni bilo odlične Nine, ki se je ta čas borila v Kamniku na občinskem sindikalnem prvenstvu (in skupaj z našimi tekmovalkami osvojila lep pokal). Nogomet nam že nekaj let povzroča skrbi in v preveliki želji, da bi se vendarle znebili častnega zadnjega mesta, so nogometaši skoraj izgoreli v borbi (kljub hudemu nalivu) ter na koncu pogoreli in se seveda znova znašli na častnem mestu. V odbojki smo že vrsto let prvaki, to smo dokazali znova in osvojili prvo mesto. Tudi zmaga v šahu nam je prinesla lepo število točk in upanje, da nam bo letos morda le uspelo osvojiti pokal.

Odlični kolesarji

Odlični športni sezoni so prav gotovo postavili piko na „i“ Svilanitovi kolesarji, ki sodijo z odličnimi rezultati v vrh občinskih in republiških tekmovalcev – rekreativcev.

Ekipa „zelenih“ je navdušila že na občinskem sindikalnem prvenstvu, ko se je najbolj množično in silno požrtvovalno merila z izredno močno konkurenco „Graditeljevih“, „Stolovih“, „Alpremovih“ in „Titanovih“ kolesarjev. Mari, Zinka, Breda in Vika pri kolesarkah ter Silvo, Fačo, Ivan, Ciril, Lojze, Janez in Pavle pri kolesarjih so prikolesarili naši

Končno so bili rezultati znani: Induplati 13 točk, Svilanit 13 točk in Dekorativna 9 točk. A ker je imela DO Induplati zmago več, je prehodni pokal ostal pri organizatorju srečanja.

Nekoliko razočarani, a bogatejši za prijetno športno srečanje, smo se poslovili od prijaznih gostiteljev.

Rezultati:

	SVILANIT	INDUPLATI	DEKORATIVNA
Kegljanje	2	1	3
Streljanje	2	3	1
Namizni tenis	2	3	0
Nogomet	1	3	2
Odbojka	3	2	1
Šah	3	1	2
S k u p a j	13	13	9

1. mesto = 3 točke
2. mesto = 2 točki
3. mesto = 1 točka

Pokal najboljšim

ekipi prvo mesto in lep pokal, katerega smo tudi praktično preizkusili po razglasitvi rezultatov na vrtu gostilne „Bevc“. Veselje je nekoliko kalil nesrečni padec naše Jožice, ki si je močno poškodovala koleno in roko in bilo nam je žal, da je ni med nami. Jožico je pri vožnji zadela druga tekmovalka, zaradi česar je izgubila ravnotežje in padla. Vsekakor ji gre priznanje za požrtvovalnost in pripravljenost za sodelovanje, saj bi naši ekipi prinesla veliko število točk, če bi se tekmovanje srečno izteklo. Z Dragotom pa naju je spremljala smola — njega počen „šlauf“, mene pa veriga, kasneje pa še Jožičin padec, kateremu se je pridružil tudi moj. Nekoliko okrnjena ekipa „zelencev“ se je udeležila tudi republiškega sindikalnega prvenstva. Zahtevna proga med Vrhniko, Horjulom in Dobrovo je bila težja še zaradi močnega vetra, vendar so tekmovalci

kljub temu dosegali zavidljivo poprečno hitrost okoli 40 km na uro, katero skoraj lahko primerjamo s pravimi tekmovalci. Škrbinčev Janez je pripeljal na cilj kot 14., vendar v času zmagovalca (56:00), Zajčev Lojze kot 30. (1.01:55), oba v kategoriji do 35 let, dolžina proge 37 km, Novak Franc kot 10. na isti progi v času 56:00, Silvo Magyar v veteranski kategoriji kot 6. s časom 56:30, naši, Leskovec Vika s časom 27:50 in Kuhar Breda v starejši kategoriji s časom 27:00 pa sta na 14 km dolgi progi zasedli 6. in 3. mesto. Vsem seveda veljajo iskrene čestitke, predvsem Bredi, ki je Svilanitu prikolesarila prvo republiško bronasto odličje. Ekipno smo dosegli 2. mesto, kar je izreden uspeh v tako močni konkurenci.

Čestitamo, „zeleni“!

ZAHVALA

Ob smrti mojega očeta se iskreno zahvaljujem sodelavcem za izrečeno sožalje in denarno pomoč.

JOVANOVIČ Vinka

ZAHVALA

Ob smrti mojega moža PLEVEL Cirila se iskreno zahvaljujem sodelavcem za izrečeno sožalje, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti.

PLEVEL Majda

ZAHVALA

Sodelavcem se toplo zahvaljujem za izrečeno sožalje, cvetje in spremstvo na zadnji poti mojega očeta ter denarno pomoč.

MLAKAR Jože

„KAMNIŠKI TEKSTILEC“

LETNIK XXI, ŠT. 9—10 1983

GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE

„SVILANIT“ KAMNIK

GLASILO UREJUJE UREDNIŠKI ODBOR:

Anton Jerman, Bogo Wiegele, Zdenka Bricelj,

Adi Kužnik, Joži Lanišek-Golob

Odgovorni urednik: WIEGELE BOGO

Tehnični urednik: SKAMEN IVANA

NAKLADA: 800 izvodov

Tisk: Tiskarna mestni muzej Idrija

SVILANIT - naši dobri pokrovitelji

Učenci osnovne šole Makinc smo zelo ponosni na našega pokrovitelja, tovarno Svilanit. Iz njihove pomoči smo lepo uveljavili šolske potrebe, pa tudi dedek Mraz, ki porabi na naš. Učencem nam kolektiv Svilanita vedno popravi na pomoč in zato smo zelo ponosni nanj. Lareda se, da naša šola ne ustvarja denarja kot tovarna, ampak ustvarja umanje. Mi osnovnošolci bomo mudi bomo mudi postali tehniški, strokovni delavci in inženirji. Bodo od mame se bo napredil in Svilanitu in hotel pomagati makinjski šoli? Tako živimo in tim načrtovanam krogu, krogu, ki ga ni konca.

Študenti smo kolektiv Svilanita in upamo, da bomo s svojimi marljivostjo dokazali, da smo učenci in katerih bodo postali pridni delavci.

Prvorinji osnovne šole Makinc

INDUSTRIJA
BOMBAŽNIH
IZDELKOV
KRANJ

je specializirana delovna organizacija za žakardske tkanine

izdelujemo tkanine za dekorativne zavese iz sintetičnih vlaken v najnovejših vzorcih in modnih barvah, žakardske tkanine za posteljna pregrinjala in žakardske gradle za posteljne vložke.

FOTOARHIV

Iz Drage

Kdo ve, kam so šli . . .

V starih, lepih časih

